

ת"פ 36366/05/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אדם פטר ברנשטיין

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 36366-05-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ברנשטיין

בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה פרנקל (שיפמן) ליאורה

משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

אדם פטר ברנשטיין

הנאשמים

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירה של היזק לרכוש במזיד המיוחסת לו באישום הראשון.

כמו כן אני מורה על זיכוי מחמת הספק מעבירות של איומים והסגת גבול פלילית המיוחסות לו באישום הראשון.

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור המיוחסת לו באישום השני.

כמו כן אני מורה על זיכוי מחמת הספק בעבירה של הסגת גבול פלילית המיוחסת לו באישום השני. אני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים על פי עובדות האישום השני.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום השלישי, עבירות של הסגת גבול פלילית, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ואיומים.

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור המיוחסת לו באישום הרביעי ומרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים המיוחסת לו באישום הרביעי, ואנמק:

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ארבעה אישומים.

באישום הראשון מיוחסות לנאשם עבירות של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק ועבירה של הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק.

בעובדות האישום הראשון נטען כי בתאריך ה-23.02.13, בשעה מדוייקת שאינה ידועה למאשימה, הגיע הנאשם לרח' תלתן במודיעין, לקופת חולים "מכבי" (להלן: "המקום").

נטען כי הנאשם החל לזרוק תמונות אשר היו תלויות על הקיר ושרט את התמונה אשר היתה תלויה במעלית.

נטען כי בהמשך לכך משהגיעה ד"ר טניה קרדש (להלן: "ד"ר טניה") אל הנאשם וביקשה ממנו שיחדול ממעשיו, פנה אליה הנאשם ואמר לה: "שהוא ידוע איפה היא גרה ושהילדים שלה נמצאים אחר הצהריים לבד בבית".

נטען כי במעשיו האמורים הרס הנאשם נכס במזיד שלא כדין, איים על ד"ר טניה בפגיעה שלא כדין בילדיה וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה וכן נכנס לנכס כדי להפחיד ולהעליב את ד"ר טניה ועובדי המקום.

באישום השני מיוחסות לנאשם עבירות איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק, העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק והסגת גבול פלילית ועבירה לפי סעיף 447(א) לחוק.

בעובדות האישום השני נטען כי ביום 30.04.13 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, במקום, הגיע הנאשם וביקש מהמזכירה הרפואית מיכל אלעד לסדר דבר מה בכרטיס קופ"ח שלו ודרש לדבר עם המנהלת הרפואית, ד"ר מיכל נוימרק (להלן: "ד"ר נוימרק").

נטען כי בהמשך משסירבה ד"ר נוימרק לצאת ולשוחח עם הנאשם תוך שהיא שומעת אותו צועק, התפרץ הנאשם לחדרה של ד"ר נוימרק וצעק לעברה: "את מרגישה מאויימת" תוך שהוא מנופף בידיו לכל עבר.

בהמשך לכך בעת שהגיע המאבטח ללוות את הנאשם החוצה נטען כי הנאשם פנה אל ד"ר נוימרק ואמר לה: "כל הפקידות שלך זונות".

נטען כי במעשים אלה איים הנאשם על ד"ר נוימרק בהתנהגות בפגיעה שלא כדין וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה, העליב את ד"ר נוימרק ואת מיכל המזכירה שהינן עובדות ציבור במילים ובתנועות וכן נכנס הנאשם לנכס בכדי להפחיד את העובדים במקום.

באישום השלישי מיוחסות לנאשם עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק, הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

בעובדות האישום השלישי נטען כי ביום 18.11.13 בשעה 13:00 או בסמוך לכך הגיע הנאשם לסניף אייס בשילת (להלן: "סניף אייס") כשנודף ממנו ריח של אלכוהול והחל מקלל את נתנאל אלבוכר מנהל הסניף (להלן: "נתנאל") באומרו לו: "מי זה נתנאל המפגר הזה", ובהמשך התקרב אליו בצורה מאיימת למרחק אפסי כשהוא מנופף בידיו וצועק".

נטען כי בהמשך הגיעו השוטרים אלי חג'ג' ושלומי ברג (להלן: "השוטרים") והנאשם התבקש להתלוות אליהם אך נטען כי המשיך וקיללם באומרו לשוטר אלי "שוטר אידיוט" ובהמשך עת הגיעו לתחנת המשטרה כאשר השוטרים נמצאים במרחק ממנו.

נטען כי במעשים אלה איים הנאשם על נתנאל על ידי התנהגות בפגיעה שלא כדין וזאת בכוונה להפחידו ולהקניטו, נטען כי במעשיו נכנס לסניף אייס בכוונה להפחיד וכן במעשיו הפריע לשוטרים תוך שהם ממלאים תפקידם כחוק.

באישום הרביעי מיוחסות לנאשם עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק ועבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק.

העובדות האישום הרביעי נטען כי ביום 30.11.14 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם לקופת חולים מכבי ברחוב תלתן 8 בעיר מודיעין, ואמר לפולינה יוליש (להלן: "פולינה") "אם את רוצה אני אבוא אלייך עכשיו אצטק עלייך ואעשה לך בלאגן".

נטען כי בהמשך לכך התקשר שוב הנאשם למקום ושוב דיבר עם פולינה ואמר לה: "שהוא רוצה לבוא לעשות בלאגן" ואף קרא לה "זונה" וניתק את השיחה.

נטען כי במעשים אלה איים הנאשם על פולינה בפגיעה שלא כדין בגופה וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה וכן העליבה כשהיא ממלאת תפקידה.

מענה הנאשם:

באשר לאישום הראשון, הנאשם הודה שהוא הוריד את התמונות, כפר ששרט אותן במעלית.

כפר בעבירת האיומים.

באשר לאישום השני, כפר שביקש לדבר עם ד"ר נוימרק. טען כי ביקש לדבר עם המנהלת.

כפר שאיים.

טען כי האמירה "כל הפקידות שלך זונות" אינה מהווה עבירה.

באשר לאישום השלישי, טען כי היה בינו לבין נתנאל דין ודברים על רקע אי שביעות רצונו במענה שנתן לו כלקוח. כפר כי איים על נתנאל. כפר כי אמר לשוטר "שוטר אידיוט".

באשר לעבירות נשוא האישומים הראשון והשני, טען כי הגיע למקום על מנת לטפל בענייניו הרפואיים ולא על מנת לעבור עבירות.

באשר לאישום השלישי טען כי הגיע למקום כדי לקבל שירות כלקוח ולא על מנת לעבור עבירות.

באשר לאישום הרביעי כפר הנאשם במיוחס לו באישום.

ראיות התביעה:

ד"ר מיכל נוימרק:

העדה משמשת כמנהלת רפואית של מרחב מודיעין במרפאת מכבי.

העדה מסרה בעדותה אודות הארוע נשוא האישום השני אשר ארע ביום 30.04.13.

לדבריה בשעות הצהריים, בעת ששהתה באחד מהחדרים הפנימיים, פנתה אליה מנהלת המשרד וביקשה שתסייע לה להסביר למבוטח שהיתה לו בעיה עם כרטיס זמני שקיבל.

היא שאלה במי מדובר, נאמר לה כי מדובר במר ברנשטיין והיא השיבה שהיא איננה מוכנה לדבר עמו פנים אל פנים, בשל ארועים קודמים שארעו (עמ' 12).

מספר דקות לאחר שאמרה את האמור, מנהלת המשרד מיכל פתחה את הדלת והנאשם נכנס בסערה לאחר המשרדים הפנימיים שהגישה אליו מותרת רק לצוות העובדים (עמ' 13).

הנאשם החל לצעוק, לנפנף בידיים ולהתלהם. לדבריה הוא פלש למרחבה האישי, עמד מאוד קרוב אליה.

בהמשך, בחקירתה הנגדית הסבירה שהנאשם עמד כחצי מטר ממנה (עמ' 16 ש' 8).

בחקירתה הראשית הוסיפה ומסרה כי היא אמרה לנאשם שהיא איננה מעוניינת לנהל שיחה בסיטואציה כזאת הואיל והיא חשה מאוימת. אמרה שאם לא יזוז היא תזמין משטרה.

הנאשם שאל אותה אם היא מרגישה מאוימת והיא השיבה בחיוב, בסופו של דבר הוא יצא לבד מהסניף.

בהמשך הגיעה המשטרה, והמאבטח והשוטר ביקשו שתגיש תלונה.

נשאלה והשיבה שהנאשם נכנס למשרד הפנימי, פלש למרחב פרטי שלה, צרח ונפנף בידיים (עמ' 13).

ציינה כי חודש וחצי עובר לארוע לנאשם היתה בעיה הקשורה בבתו, היא ניסתה לברר את הסוגיה והשיחה בניהם עלתה לטונים גבוהים ולוותרתה בקללות ובמלל של שיח אלים, והנאשם קרא לה בשמות גנאי (עמ' 13).

כך התנהל גם הנאשם מול גורמים אחרים בצוות, והיא קיבלה ממנהל המחוז הודעה לא להיפגש עמו פרונטלית עד שהנאשם יבין היטב כיצד עליו להתנהל.

נשאלה והשיבה שהיא לא ראתה את הארוע בו מיוחסת לנאשם עבירה של היזק לרכוש במזיד, היא שמעה אודותיו. את

הנאשם ראתה לראשונה ביום הארוע 30.04.13 (עמ' 14).

בחקירתה הנגדית אישרה שאודות הארוע במהלכו שוחחה עם הנאשם בטלפון והשיחה התנהלה באופן לא ראוי, היא לא הגישה תלונה, ובמהלך השיחה הנ"ל הנאשם לא איים, הוא קילל וכינה בשמות גנאי (עמ' 16).

הבהירה כי לאור התנהלות הנאשם היתה הנחיה להימנע ממפגש פרונטלי איתו עד שיהיה ברור שהוא מתבקש להתנהל בצורה מקובלת ולא מאיימת. ההנחיה יצאה בעקבות ארועים קודמים (עמ' 18).

לדבריה אמרה לנאשם בטלפון שהיא לא תיפגש איתו עד שהוא לא יסכים להתנהג בצורה מקובלת בפגישה (עמ' 19).

נשאלה והשיבה שהיא איננה יודעת מה הנאשם ידע, עם זאת היא יודעת כי היא אמרה לו בשיחות טלפוניות קודמות שלא היא ולא כל גורם ניהולי אחר במכבי ייפגש עמו עד שיהיה לו ברור שעליו להתנהל בטונים רגועים ובצורה נורמטיבית (עמ' 19).

נאמר לעדה שהנאשם הגיע על מנת לקבל כרטיס מגנטי ונוצרה בעיה עם הכרטיס ומאחר ולא קיבל פתרון ממיכל, מנהלת המרפאה, הוא אמר שהוא רוצה להיפגש עם הבוסית, ומיכל פנתה אליה, והיא השיבה שהיא איננה מעוניינת לדבר עם הנאשם. העדה אישרה את הדברים (עמ' 20).

נשאלה העדה אם היה מי שטרח לומר לנאשם שהיא לא תשוחח עמו והדברים הובאו לידיעתו בשיחת טלפון כחודש וחצי לפני הארוע. העדה השיבה כי הארוע הקודם ארע לפני כחודש וחצי אולם היא שוחחה עם הנאשם בהמשך מספר שיחות, ובאחת מהן הסבירה לו שהיא איננה יכולה להיפגש איתו עד שיתחייב להתנהל בצורה ראויה.

ההסבר מדוע היא איננה יכולה להיפגש עמו לא הוסבר לנאשם פעם נוספת ביום הארוע ה- 30.04.13 (עמ' 20 ש' 6-15).

העדה נשאלה אם לאחר שמיכל אמרה לנאשם שהיא איננה מעוניינת להיפגש עמו היא שמעה את הנאשם צועק, השיבה כי הנאשם התפרץ לדלת שלה כמו רוח סערה והיא היתה בחדר הפנימי, במרכז שירות טלפוני, חדר שהגישה אליו מוגבלת (עמ' 20).

נשאלה העדה אם אפשרי שהנאשם צעק שהאשימו אותו באשמת שווא שהוא לקח כטיס מגנטי שאינו שלו, העדה השיבה כי אפשרי, עם זאת טענה כי אנשים מביעים עצמם גם בדרכים אחרות, מאיימות פחות (עמ' 20).

אישרה כי במשטרה היא מסרה שהנאשם לא איים עליה ביום 30.04.13.

יחד עם זאת אמרה שהיא הרגישה מאויימת מכך שהנאשם פלש למרחב שלה, נפנף עם ידיו עם אצבע כלפי מעלה מצד לצד מול פניה, קרוב מאוד (עמ' 21). נשאלה אם הנאשם ביקש ממנה שתדבר עמו באנגלית והיא אמרה לו שהיא מרגישה מאויימת ממנו, והנאשם עזב את המקום, מיוזמתו, בלי מאבטחים. השיבה כי היא איננה יכולה לזכור בחלוף שלוש וחצי שנים (עמ' 21).

נאמר לעדה שבעדותה במשטרה היא אמרה שהנאשם יצא לבד ובהמשך הגיעו מאבטחים ומשטרה, השיבה כי היא חושבת שהיה מאבטח באזור, היא איננה יודעת אם הנאשם ראה אותו, עם זאת המצב היה שהיא הרגישה מאויימת

במידה כזאת שהיא הזמינה מאבטח ומשטרה, ארוע שלא ארע בהזדמנויות אחרות (עמ' 21) ולא בעקבות התנהלות של אחרים (עמ' 22 ש' 30-31).

לא זכרה העדה אם היא זימנה משטרה ומאבטח בעת שהנאשם נכנס לחדר הפנימי.

טענה שהיא לא אמרה למנהלת המרפאה שאין סיכוי שהיא תדבר עם הנאשם, טענה שאמרה לה שהיא לא מוכנה לדבר איתו (עמ' 23).

במהלך עדות העדה הוגש תרשים, המוצג ת/1, בו תארה העדה את אזור בו ארע הארוע.

הגב' מיכל אלעד:

העדה שמשה במועד הארוע כמנהלת משרד בסניף מכבי מודיעין, והעידה אודות הארוע שארע ביום 30.04.13.

לדבריה הנאשם נכנס למשרדה עם ילד בעגלה, היא לא הכירה אותו. הוא שאל אותה אם היא המנהלת והשיבה בחיוב. הוא אמר לה שהמזכירות שלה נתנו לו כרטיס מגנטי שגוי, וכשהוא פנה אליהן, הן אמרו לו שהוא משקר. היא ביקשה ממנו לשבת, הוא נתן לה את הכרטיס שקיבל והכרטיס אכן לא היה שלו. היא נכנסה למערכת ואמרה לו שהיא תכין לו כרטיס אחר וביקשה תעודה מזהה, כך נהוג בעת הוצאת כרטיס מגנטי.

הנאשם התרגז ולא הסכים לתת תעודה מזהה, לקח את הכרטיס שקיבל ואמר שהוא אינו מוכן לדבר איתה, הוא רוצה לדבר עם ד"ר נוימרק.

ד"ר נוימרק באותה עת היתה במשרד האחורי. מסרה כי היא איננה יודעת אם הנאשם ידע שד"ר נוימרק שם. היא יצאה מהמשרד, פנתה לד"ר נוימרק במשרד האחורי, ושאלה אותה אם היא יכולה לומר לנאשם שזה עניין מנהלי הנמצא בטיפול.

מאחר והסיטואציה לא היתה נעימה, השיחה עם הנאשם לוותה עם הידיים ובצעקות, אחת הבנות אמרה לד"ר נוימרק את שמו של הנאשם, היא, העדה, לא הכירה את הנאשם באותה עת, היא ראתה אותו לראשונה. ברגע שד"ר נוימרק שמעה את שמו של הנאשם, היא אמרה שהיא איננה מוכנה לבוא, שזה עניין אדמיניסטרטיבי שבטיפול (עמ' 25).

העדה חזרה לנאשם ואמרה לו שד"ר נוימרק לא יכולה להתפנות אליו עכשיו.

הנאשם התרגז ואמר: "מה זאת אומרת היא לא מוכנה לדבר איתי", קם ממושב, ועבר מהחדר בו ניתן לקבל את הקהל לחדר הנוסף בו יש דלת שמיועדת לצוות המשרד ולמשרד האחורי, ובלשונה "החדר שלי בנוי משני חדרים, יש לי חדר אחד שממנו אפשר קבלת קהל ואנשים יכולים להגיע מקבלת קהל ויש לי דלת נוספת שהיא לצוות שלי ולמשרד האחורי. הוא קם נעמד והלך דרך הדלת שפונה לחדרים האחוריים, נכנס לחדר האחורי שגם שם היה צריך לפתוח דלת, ואמר: "מה זאת אומרת לא יכולה לדבר איתי", התחיל לדבר ולצעוק.

מסרה כי היא מאוד נבהלה ורצה למתאמת שירות נוספת וקראה למאבטח והיא איננה יודעת מה ארע בין הנאשם לד"ר נוימרק. כשהמאבטח הגיע היא ביקשה ממנו לקחת מהנאשם את הכרטיס החבר שהיה ברשותו והנאשם סרב לתת.

הוא נתבקש לצאת, בהמשך מי מההנהלה ייעץ להם להזמין משטרה. כשהמשטרה הגיעה הנאשם כבר לא היה במקום והם נתבקשו להגיש תלונה (עמ' 25).

טענה כי בכל המהלך הנאשם דיבר מאוד לא יפה וכשהוא יצא עם המאבטח הוא צעק לעברה בעברית "כל המזכירות שלך זונות" (עמ' 26).

בחקירתה הנגדית אישרה שהנאשם היה נסער כי אמרו לו שהוא שיקר והוא דיבר עם הידיים בכעס.

טענה כי על אף שהנאשם לא עשה כלפיה תנועה מאיימת, היא הרגישה שלא בנוח והתנהלותו היתה מאיימת (עמ' 26). אישרה שהיא לא הכירה את הנאשם עובר לארוע.

לא זכרה אם הנאשם דאג שבשל העובדה שהוא קיבל כרטיס של אחר, האחר קיבל את הכרטיס שלו.

טענה שהנאשם אמר שהוא רוצה לדבר עם ד"ר נוימרק, וכשאחת הבנות פנתה לד"ר נוימרק, ד"ר נוימרק אמרה שזה עניין אדמיניסטרטיבי וכי היא איננה יוצאת, ועל העדה לטפל בעניין (עמ' 27).

נשאלה והשיבה כי הגם שאחת הבנות זיהתה את הנאשם היה צורך, על מנת להנפיק כרטיס, שיציג תעודה מזהה (עמ' 27).

נשאלה אם הנאשם בעת שהיא יצאה לחדרה ראה את ד"ר נוימרק בחדרה ולכן ניגש מאחר וראה אותה, העדה השיבה שהתיבה "ניגש" איננה מבטאת את התנהלותו של הנאשם. מה שהיא ראתה זה שהנאשם עבר אותה, השאיר את ילדו בעגלה בחדרה, חדרה לא כל כך גדול, הוא נכנס לחדרה של ד"ר נוימרק ואמר לה: "מה זאת אומרת את לא מדברת איתי", בצעקות, והיא, העדה, נבהלה מאוד.

העדה אישרה שהיא איננה יודעת מה ארע בין הנאשם לד"ר נוימרק מהשלב הנ"ל (עמ' 28).

העדה לא זכרה מי מההנהלה המליץ להם להתקשר למשטרה. אפשרי שאדם בשם יאיר, איש ביטחון מחוזי (עמ' 28).

נאמר לעדה שהנאשם בקושי התבטא בשפה העברית, השיבה שהוא מדבר עברית והוא דיבר מילים לא יפות, והיא גם אמרה לו כיצד הוא מדבר באופן כזה ליד בנו.

נשאלה אם הנאשם אמר שהוא רוצה לדבר עם המנהלת והוא לא ידע שד"ר נוימרק נמצאת שם, והיא זאת שהסיקה שאם הנאשם אמר שהוא רוצה לדבר עם המנהלת, שהוא רוצה לדבר עם ד"ר נוימרק, כי היא היתה שם, והיא מנהלת המרפאה. העדה השיבה שחלף זמן רב והיא מתייחסת רק לדברים שהיא אמרה באמרתה במשטרה, ועל פי האמרה ביקש הנאשם את ד"ר נוימרק.

נשאלה העדה כיצד דבריה מסתדרים עם העובדה שד"ר נוימרק יושבת קומה מעליה והדעת נותנת שאם הנאשם רצה לדבר דווקא עם ד"ר נוימרק, הוא לא היה אומר לה שהוא רוצה לדבר עמה אלא הוא היה עולה קומה למעלה, ומשך המסקנה המתבקשת היא שהוא אמר לעדה שהוא רוצה לדבר עם המנהלת, העדה שלל את התיזה (עמ' 29).

העדה אישרה שהנאשם לא הפנה אליה איום מילולי (עמ' 31).

מר גבי מונטיליו:

העד העיד אודות התנהלות הנאשם בתחנת המשטרה ביום 28.11.13.

העד מסר כי הוא הגיע לתחנת המשטרה במודיעין על מנת למסור תלונה בגין עבירת פריצה לביתו. בעת שהמתין באזור היומן נכנס שוטר עם אדם שהלך לפניו, בשלב מסוים בעת שהם התקרבו למקום מושבו, האדם הפיל את עצמו על הקיר ואמר "איי למה אתה מרביץ לי לא עשיתי לך כלום" (עמ' 41). העד מסר כי השוטר כלל לא נגע באותו אדם.

טען כי הדבר נשנה פעם נוספת. בפעם השניה האדם אמר לשוטר "אתה נוגע בי למה את מרביץ לי... אתה מטומטם אתה אידיוט אל תיגע בי" (עמ' 42).

השוטר כלל לא נגע באותו אדם.

בחקירתו הנגדית טען כי מיוזמתו הוא החליט לספר מה ארע. מסר כי האדם שהפיל את עצמו היה מבוגר, בסביבות חמישים שישים, וכנראה היה שיכור. נשאל והשיב כי השוטר לא החזיק את האדם. הוא היה המום. האדם הלך לפני השוטר והוא הניח על פי טון הדיבור שלו והתנהגותו, שהוא שיכור. אישר שהאדם נפל קדימה ולא הסתובב כלפי השוטר (עמ' 42).

השוטר מר שלומי ברנ:

העד ערך דוח פעולה ביום 18.11.13 המתייחס לארוע נשוא האישום השלישי.

לאחר שזכרוננו רוענן מדוח הפעולה מסר כי בעת משמרת עלה מולו בקשר השוטר אלי חג'ג' וביקש ממנו שיגיע לסיוע לכניסה לתחנה. לכשהגיע הוא ראה את השוטר מתווכח עם המעוכב. השוטר ביקש מהמעוכב מספר פעמים להיכנס לתחנה והמעוכב סרב.

הוא לא התערב ובסוף ראה שהמעוכב נכנס לתחנה. ברגע שנכנס לתחנה כשהיה בשטח היומן, האדם זרק את עצמו על הדלת וצעק "איי איי איי" והחל לחולל מהומה.

בהמשך פתח את הדלת, נכנס לשטח הפתוח של התחנה, שם יש גדר בצד ימין. זרק עצמו פעם נוספת על הגדר ופעם נוספת צעק איי איי בקול רם ובצעקות תוך שהוא זורק עצמו על הגדר ואף אחד לא נוגע בו.

בשלב הנ"ל הגיע ראש משרד החקירות צורי ולקח אותו לשיחה.

נשאל אם היה משהו חריג בהתנהלותו והשיב שהוא הריח ריח מאוד חזק של אלכוהול.

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע אם הוא לא לקח חלק בארוע, הוא כתב זכרון דברים, השיב כי נתבקש לסייע ובדיעבד לא עשה פעולות. עם זאת הוא היה עד משמעותי וראה כיצד החשוד שעוכב לתחנה פגע בעצמו.

טען כי יש חשיבות למה שעשה המעוכב בתחנה לעצמו.

נשאל אם הכיר את הנאשם עובר לארוע והשיב בשלילה.

נשאל מדוע הוא כתב בדוח שהאדם חולה נפש, נרקומן ומשתולל, והשיב שזו כותרת הארוע אולם לא התנהלות הארוע כפי שהוא כתב. הארוע משמעותו בכותרתו הוא חנ"ש משתולל וכך נפתח הארוע (עמ' 46).

נשאל והשיב שכנראה הארוע נפתח בשעה 19:05, וזאת השעה שהוא ראה את הארוע.

הדוח שערך העד סומן כמוצג ת/2.

המוצג ת/2- המסמך הינו דוח פעולה שכותרתו "אדם חנ"ש נרקומן משתולל".

בפרטי הארוע נרשם כי במהלך משמרת עלה מולו בקשר השוטר אלי חג'ג' וביקש שיגיע לסייע לו בכניסה לתחנה. הוא הגיע לכיוון השער, הוא הבחין באלי שביקש מאדם להיכנס לתחנה. האדם נעמד מחוץ לשער, הסתכל על השוטר ועיכב את כניסתו לתחנה. לאחר שאלי חזר על בקשתו מספר פעמים החשוד נכנס עצמאית ללא שימוש בכח. עורך הדוח לא התערב. לאחר שהחשוד נכנס לתחנה הוא הלך אחריו, הוא הבחין כי הוא נכנס ליומן, התקדם במהירות לכיוון הדלת ממול, השליך עצמו על הדלת, צעק איי, לאחר מכן נכנס לרחבת התחנה, שוב השליך עצמו על גדר ירוקה, שוב צעק איי. עורך הדוח ביקשו שירגע, ואז הגיע למקום הרמ"ח צורי, ששוחח עמו. מהאדם נדף ריח של אלכוהול. במקום עמד אזרח שהמתין לחקירה והבחין במעשה.

לאחר שהמעוכב התיישב ונרגע עורך המזכר עזב את המקום.

השוטר מר אלי חג'ג':

העד שוטר בשיטור העירוני במודיעין וערך שני דוחות פעולה המתייחסים לארועים שונים.

הארוע הראשון הינו מיום 18.10.2013, במועד הנ"ל הוא נקרא לסניף אייס בשילת, לכשהגיע למקום מנהל הסניף הצביע על אדם שהיה נסער מאוד, קילל את העובדים במקום.

הקללות היו מסוג אמירות גזעניות. העד לא זכר בדיוק את המילים בהן השתמש האדם, וכשפנה אליו הוא הפגין כלפיו חוסר כבוד וזלזול, קרא לו "שוטר אידיוט".

הוא ביקש מהאדם להתלוות אליו החוצה, לאחר שהאדם קיבל את מה שהוא ביקש, הוא יצא איתו החוצה, תוך שהוא ממשיך לקלל ולגדף (עמוד 47).

העד מסר כי מהאדם נדף ריח של אלכוהול והוא הודיע לו שהוא מעוכב לתחנה על איומים והעלבת עובד ציבור.

עת נשאל העד מה היה תוכן האיומים אותם השמיע האדם, השיב כי הוא אינו זוכר, הוא יכול להסתכל בדוח שערך.

לציין במאמר מוסגר כי בדיעבד לא הוגש הדוח ולא פירט העד את תוכן האיומים (עמוד 48).

לכשהגיעו לתחנה, המשיך האדם לצעוק ולקלל ולא נרגע. העד ביקש את השוטר ברג שלומי שסייע לו. בעת שהאדם

התבקש לעלות במדרגות בתחנה הוא החל לזרוק עצמו על שער התחנה כאשר אף אחד לא נגע בו וצעק "למה אתם דוחפים אותי? למה אתם דוחפים אותי?", עשה פרובוקציות (עמוד 48).

במקום נכח אזרח שראה את התנהלות האדם.

האדם אמר שקוראים לו אדם ברנשטיין, ומעבר לאמור לא שיתף פעולה.

לדברי העד ארוע החל בעקבות העובדה שאותו אדם קנה מאווררים והיו חילוקי דעות לגבי טיבם, ובמהלכו האדם קילל ואיים על מנהל הסניף, כך על פי גרסת העד.

ארוע נוסף אודותיו מסר העד עדות ארוע ביום 30.4.2013.

הארוע הנ"ל קדם לארוע המתואר לעיל מבחינת סדר כרונולוגי, הוא התרחש במרפאת קופת חולים מכבי במודיעין. בעת שהגיע השוטר למקום הוא דיבר עם מנהלת הסניף שטענה שאדם התפרץ אליה למשרד ללא אישור, החל לצעוק ולאיים עליה, היא מסרה לו ששמו אדם ברנשטיין.

עוד מסרה, כי לא היתה זו הפעם הראשונה שאותו אדם הגיע ואיים.

לדברי השוטר מנהלת הסניף מסרה לו שאותו אדם איים על רופאת משפחה שאמר הוא יודע איפה היא גרה והיכן הילדים שלה נמצאים, דברים בנוסח כזה.

השוטר קיבל את כתובתו של החשוד, הוא ניגש לביתו, החשוד שהה בבית עם ילדים קטנים ומשכך בהתייעצות עם קצין החקירות הוא זומן לתחנה למועד מאוחר יותר.

בחקירתו הנגדית נשאל העד אם הוא ראה דבר מה ממהלך ארוע שארע בקופת החולים והשיב שבעת שהוא הגיע לקופת החולים הנאשם כבר לא היה במקום (עמוד 49).

באשר לארוע שארע בחנות אייס, מסר העד כי הוא אינו זוכר מעבר למה שמצוין בדוח שערך, הארוע ארע לפני כ-4 שנים.

עת נשאל אם היו עמו רויטל שומר ורבקה יברקה, השיב כי אינו זוכר, באם נרשם בדוח כי הן היו, אזי הן היו, ואם נכנסה מי מהן למקום הארוע, הואיל ונהוג הוא ששני שוטרים נכנסים, אזי היה עליה למלא דוח פעולה (עמוד 50).

העד נשאל מדוע הוגדר הארוע כאדם חנ"ש נרקומן משתולל, וזו ההגדרה שהוא קיבל, העד השיב כי כשאדם משתולל נפתח ארוע שכותרתו כמפורט לעיל, הכותרת אינה מתייחסת דווקא לארוע הספציפי, במלל של הארוע מוגדר בדיוק מה בקשת העזרה (עמוד 50).

הוסיף והבהיר, כי אם המשגרת במשל"ט הגדירה וסווגה את הארוע באופן הנ"ל, כך נשאר כותרת הארוע ובלשון העד "זה סל ארועים שהניידת בשטח מקבלת, אבל בפרטי המקרה מפורט ספציפית מה קורה" (עמוד 51 שורה 11).

נשאל העד אם הוא זוכר את המילים בהם השתמש הנאשם עת הוא איים, השיב שהוא זוכר שהנאשם אמר אמרות גזעניות וקילל את השוטר "אידיוט", אולם מנהל הסניף טען שהוא איים עליו, הוא לא שמע שהנאשם איים, הוא שמע שהנאשם קילל.

האמירה לפיה הנאשם איים נאמרה לעד על ידי מנהל הסניף (עמוד 52).

הוצגה בפני העד התזה, לפיה הנאשם אמר "אידיוט", ולא אמר "אתה שוטר אידיוט" והאמירה "אידיוט" לא כוונה כלפי השוטר. שלל העד את הדברים, וטען שהוא אמר "אתה שוטר אידיוט".

נשאל העד אם בעת שהוא אמר לנאשם שהוא יתלווה אליו הנאשם התלווה אליו ללא כל בעיה מחוץ לחנות, השיב העד "קודם כל הוא התפרע במקום, צרח, קילל, גידף, אחרי שהוא קיבל את המבוקש שלו מה שהוא עמד עליו הוא יצא מהסניף" (עמוד 53).

נשאל העד מדוע בנסיבות אלה, כאשר הנאשם יצא מהסניף היתה לו סיבה להשתולל, לכאורה הארוע הסתיים, השיב העד שהוא לא יכול להתעלם מכך שאדם קורא לו אידיוט בעת שהוא מייצג את המדינה, ושהוא מקלל בפניו את בני המיעוטים ומשמיע אמירות גזעניות, היתה לו חובה לנתק את הנאשם מהמקום (עמוד 53).

העד נשאל והשיב שלאחר שהם הגיעו לתחנה הוא רשם דוח פעולה.

עוד מסר כי גם בכניסה לתחנה הנאשם זרק את עצמו על השער על היומן (עמוד 54).

הגב' פולינה יוליש:

העדה עובדת במכבי שירותי בריאות, משמשת כאחות ומנהלת מרפאת האחיות.

העדה הכירה את הנאשם כמטופל אשר הגיע לסניף לקבל שירות יום לפני הארוע.

ביום הארוע התקשרה אליו בבוקר, מאחר וידעה שהוא שוחרר מבית חולים אחרי ניתוח, היא רצתה להציע לו עזרה, הנאשם אמר שהוא צריך חבישה לאחר הניתוח, היא הציעה לו שאחות תגיע לביתו ותדריך אותו, הוא ביקש ליצור קשר עם אשתו כי היא זו שתטפל בו.

את המידע היא נתנה לאחות, לאחר שבררה מי האחות שתגיע אליו. בדיעבד, הסתבר שלא עלה בידי האחיות ליצור קשר עם אשתו של הנאשם, חרף ניסיונותיה הרבים (עמוד 56).

באותו היום, היא קיבלה טלפון שעבר אליה מהמשרד, הנאשם היה הדובר על הקו. הוא היה נסער מאוד, צעק שלא מטפלים בו, שמשקרים לו, שהם הבטיחו לו ולא קיימו. היא ניסתה להבין מה ארע, והוא אמר שלא טיפלו בו. היא בקשה לבדוק את הארוע והנאשם לא היה מוכן לשמוע כלום, הוא צעק, כעס, אמר שהיא משקרת "ושהוא יבוא לעשות בלגן" (עמוד 56 שורות 21-22).

היא אמרה לו שהיא רוצה לבדוק מה ארע, ושעליה לנתק את השיחה ולהתקשר לאחות, הנאשם אמר שהוא לא רוצה לדבר איתה הוא רוצה לדבר עם המנהלת, צעק ודרש והיא ניסתה כל הזמן להסביר לו שהיא צריכה להתקשר.

בשלב מסוים השיחה נותקה, היא יצרה קשר עם אותה אחות שכאמור אמרה לה שלא עלה בידה לדבר עם אשתו של הנאשם.

בהמשך, העבירו אליה פעם נוספת שיחה מהמשרד ואמרו לה שמישהו כועס וצועק ורוצה מנהל.

היא תארה לעצמה שזה אותו אדם, היא קיבלה את השיחה, פעם נוספת הוא צעק עליה ואמר שיבוא לעשות לה בלגן, והיא אמרה לו שאם הוא ימשיך לאיים היא תתלונן עליו, הנאשם אמר לה "איזה זונה" וניתק את הטלפון (עמוד 56 סיפא).

העדה מסרה כי היא דיברה עם המנהל הרפואי וקיבלה גיבוי מהאחראי עליה לא לתת לנאשם שירות.

עוד מסרה, כי שוחחה עם הנאשם בעברית והוא צעק עליה בעברית.

העדה נתבקשה להבהיר פעם נוספת מה היה תוכן אמירות הנאשם. השיבה שהוא דרש לראות את המנהל, וצעק שיבוא לעשות בלגן, והשיחה נגמרה בזה שהיא זונה (עמוד 57 שורות 24-25).

נשאלה מדוע התלוננה אודות הארוע, והשיבה כי זה מקרה שני שבו הנאשם השתולל במשרד, בארוע הראשון היא לא נכחה (עמוד 57).

הארוע הראשון הובא לידיעתה בישיבת צוות, והוא עלה כמקרה של אלימות בסניף וכיצד מתמודדים עם האלימות.

בחקירתה הנגדית נשאלה והשיבה שבעת שעלה נושא האלימות בישיבת הצוות, היא לא ידעה שמדובר בנאשם, השיחה התנהלה באופן כללי אודות אלימות והתמודדות. מסרה כי אין לה הכרות אישית עם הנאשם והיא לא קיבלה שום הנחייה ביחס אליו.

עוד מסרה, שדיברה עם הנאשם בעברית. נשאלה והשיבה שהיא לא הבחינה שהעברית שלו שונה משל אזרחי הארץ (עמוד 58).

נשאלה והשיבה שידעה שקיימת לו בעיה בקרסול.

הוצגה בפני העדה התזה לפיה במהלך השיחה איתו הנאשם צעק ואמר לה "את רוצה שאני אבוא למקום ויהיה בלגן?", כי כל המוגלה שלי תהיה בחוץ בתוך המרפאה" (עמוד 59 שורות 6-7), וכוונתו היתה לא לבלגן באופן שהוא יבוא להפוך את המרפאה, אלא באופן שהוא יבוא עם המוגלה שלו למרפאה, וזה ייצור בלגן. העדה השיבה שהיא הציעה לנאשם עזרה, הנאשם ביקש לתאם את העזרה עם אשתו. אחר הצהריים הוא התקשר נסער ואמר "את רוצה שאני אבוא לעשות לך בלגן?" (עמוד 59 שורות 10-11 ושורה 17), כמו כן דרש ממנה מנהל וקרא לה זונה.

נשאלה העדה והשיבה כי בעת שהיא מסרה את העדות היא היתה במשטרה ביחד עם מנהלת הסניף הגב' איריס חמו, הן היו באותו חדר. בעת שנשאלה בחקירתה במשטרה אם ארעו מקרים דומים בעבר, הגב' בן חמו היא זו שסיפרה שהנאשם השתולל והפיל תמונות וגרם נזק (עמ' 60 שורות 22-24), הדברים נמסרו בעת שהיתה יחד עם מנהלת הסניף באותו חדר, הן נחקרו ביחד (עמוד 60), היא לא נכחה בארוע הקודם, ולא ידעה עת התקשרה למנהלת כי מדובר באדם שעשה בעיות בשנה הקודמת.

נשאלה אם היא הרגישה מפוחדת לאחר השיחה עם הנאשם והשיבה שלאחר שסיימה את השיחה היא היתה מאוד, בכתה קצת, אבל המשיכה לעבוד (עמוד 60 שורות 28-29).

מר ירון גולדמן:

העד משמש כנהג מונית, במועד הארוע שארע בחנות "אייס" הוא עבד במודיעין, ובלשונו, ניתן לומר שהוא היה נהג אישי צמוד קרוב ל-7 שנים של הנאשם.

ב-18.11.2013, הנאשם ביקש ממנו שהוא יגש לאייס להביא מאווררים שהוא קנה. הוא הגיע לחנות ולא היו מוכנים לתת לו את המאווררים. הוא סיפר את זה לנאשם. הנאשם לא התלהב והוא לקח אותו לחנות (עמוד 61).

כשהנאשם נכנס לחנות הוא היה במצב רוח מאוד עצבני. העד הבין שהוא שמה אלכוהול לפי הריח. הנאשם היה מאוד נרגז. הוא הציע לנאשם שלא יבוא לחנות ושיתן לו את יפוי הכוח הנדרש, הנאשם סרב.

הנאשם נכנס לסניף עם עצבים וצעקות, התעורר דין ודברים בינו לבין אחראי המשמרת, או מנהל הסניף, אשר התפתח לצעקות, והיתה התלהמות. הנאשם אמר מילים שלא היה צריך לומר, כגון אתה אפס, מי אתה בכלל? כלפי אחראי המשמרת. היו לו תנועות גוף די מאיימות. הנאשם אדם בעל ממדים לא קטנים, וביחד עם השפעת האלכוהול ומצב הרוח, קרי הנאשם היה עצבני, נוצר מצב לא נעים.

הנאשם הניף ידיים בתנועות כאילו מאיימות, לא ממש פיזי, לא היה נעים להיות במצב כזה.

בשלב מסוים אחראי משמרת קרא למאבטחת. העד ביקש מהמאבטחת לא להתקרב והיא התרחקה, הוא חשש שזה יסלים את המצב. בהמשך, הנאשם קלט שנמצאת במקום מאבטחת, ובלשון העד זה הוסיף שמן למדורה שם, הנאשם צעק "מה אתם רוצים להרוג אותי? מה אתם מערבים מאבטחים?" (עמוד 62).

היה קשה להרגיע את הנאשם, הוא נכנס לסחרחורת של עצבים וכנראה היה תחת השפעת אלכוהול. בדיעבד, כנראה הודיעו למשטרה להגיע, ובלשון העד "כשהוא ראה את המשטרה אז לא עשה טוב לעסק, לאדם יש דעה שלילית על המשטרה, הוא לא יכול לסבול שוטרים בעקבות מקרים שהיה לו עם הבת שלו" (עמוד 62 שורה 25-26).

בהמשך, אחד השוטרים קרא לנאשם, היו חילופי דברים, נזרקו מילים, כך בלשון העד, והנאשם זומן לתחנת המשטרה, כך הסתיים הארוע מבחינת העד.

באשר לנאשם עצמו, מסר העד שבתקופת הארוע הנאשם היה עצבני, הוא עבר טיפול. עוד מסר כי בתקופה לפני הארוע הנאשם החל לשתות (עמוד 63).

יחד עם זאת, טען שהנאשם אדם טוב והיו לו קשיים עם המנטליות הישראלית.

בחקירתו הנגדית, נשאל אם הוא יודע כמה הנאשם שמה, השיב שלמיטב זכרונו הנאשם אמר שהוא שמה קרוב לבקבוק וויסקי.

עוד נשאל והשיב, שהוא לא שמע את הנאשם מאיים.

עוד נשאל והשיב שהנאשם לא בא לתקוף פיזית את המנהל (עמוד 64).

מר נתנאל אלבוחר:

העד שימש במועד הארוע ביום 18.11.2013 כמנהל סניף אייס בשילת.

למיטב זכרונו נקנו שני מאווררים, אשר היו אמורים לקחת אותם מאוחר יותר, היה על מי שבא לקחתם להציג טופס מסוים, ללא הטופס לא ניתן היה לספק את המוצר.

הגיע נהג מונית. העד מסר לנהג שללא הטופס לא ניתן לספק את המוצר. נהג המונית התקשר למזמין והקונה דיבר עם העד בטלפון וצעק. הקונה דרש לתת את המוצר לנהג המונית. בשלב מסוים הוא אמר "אני אגיע לסניף אעשה בלגן", העד לא זכר בדיוק (עמוד 65 שורות 11-12).

מסר כי האדם הגיע לסניף לאחר כחצי שעה, והתחיל לצעוק ולעשות בלגן, הוא צעק וקילל ודפק על הדלפק.

העד לא זכר את נוסח האמירות שהשמיע הנאשם, למעט האמירה "מי זה נתנאל המפגר?" או משהו דומה.

כאמור, מסר כי אינו זוכר בדיוק את נוסח האמירות. מסר כי הוא חושב שהנאשם איים עליו, עם זאת בחלוף ארבע שנים אינו זוכר מה נאמר, הוא זוכר שהנאשם עמד מולו, ממש צמוד אליו, ממש התקרב לפניו, פנים מול פנים, לא נגע בו (שורה 29), וגם סרב לצאת מהסניף והתחיל לצעוק (עמוד 65 שורות 22-23).

לשאלה מדוע הזמינו משטרה, השיב העד כי הוא עשה הרבה בלגן, נדף ממנו ריח של אלכוהול והוא לא הסכים לצאת מהסניף (עמוד 65 שורה 25).

העד הבהיר כדלקמן: "הסיבה העיקרית שהזמנו משטרה, לא שהיה איזה איום, אלא בגלל שגם מהסיבה בעצם שהוא עשה בלגן, וגם זה מרתיע, ברגע שבן אדם עומד מולך ומאיים עליך, זה לא נעים, אני לא זוכר מה הוא אמר לי".

העד מסר כי הנאשם לא נגע בו, ולא הרים עליו יד, הוא התלהם (עמוד 65), במהלך עדותו הדגים באופן שהרים את ידיו לשני הצדדים.

בחקירתו הנגדית, נשאל והשיב שאכן הנאשם התקשר אליו לפני שהוא הגיע לסניף. אישר שהנאשם אמר לו בטלפון שהוא בא לסניף על מנת לבטל את העסקה. אישר שהנאשם איים עליו, אולם לא זכר את תוכן האיומים (עמוד 66). אישר שגם במשטרה בעת שמסר את העדות ביום הארוע לא זכר את תוכן האיומים. אישר שהנאשם לא נגע בו באופן פיזי וגם לא באחרים, הוא רק היה נסער והשתולל עם הידיים והריח מאלכוהול, ואפשר לומר שההתנהגות שלו עשתה רושם של מישהו שהוא שיכור (עמוד 67).

העד לא זכר אם הנאשם התקשר אליו ביום למחרת להתנצל על התנהגותו.

השוטרת הגב' שלומית בן ציון:

העדה גבתה אמרה מהנאשם ביום 18.11.2013. אשר הוגשה וסומנה כמוצג ת/3.

נשאלה אם היא זוכרת דבר מה מהתנהלות החקירה, והשיבה שהנאשם התמהמה ועבר זמן רב על העדות, קרא כל דבר, היא גם הקליטה את החקירה ותיעדה אותה.

באשר לתיקונים בכתב יד, הנאשם הוא זה שערך התיקונים על גבי האמרה, והוא חתם על יד כל תיקון (עמוד 68).

הוא חתם לבד, קרא לבד. הנאשם קורא עברית וכתב משפטים שלמים בעברית על גבי טופס החקירה שלו (עמוד 69), המלל הכתוב על גבי החקירה הוא בכתב ידו של הנאשם.

במהלך עדותה הוגש התקליטור אשר מתעד את החקירה וסומן כמוצג ת/4.

בחקירתה הנגדית נשאלה והשיבה שהיא לא ראתה שהחשוד שיכור, הוא ענה כפי שצריך, שיתף פעולה, ואם היא היתה מבחינה שהוא בגילופין היא היתה מציינת את העובדה וגם היתה נותנת אזכור לכך שהוא נודף ריח של אלכוהול.

הנאשם כאמור שיתף פעולה, ויותר מזה כתב בעצמו על גבי האמרה.

ציינה שאכן הנאשם צחק כתגובה לחלק משאלותיה, ורשמה את הדברים בתור הערת חוקר, ולשיטתה אפשרי שהנאשם גיחך על הדברים שאמרו העדים (עמוד 71).

המוצג ת/3 - אמרת הנאשם מיום 18.11.13

הודע לנאשם החשד המיוחס לו והודעו לנאשם זכויותיו.

עת נשאל האם מבין על מה הוא נחקר השיב: "אני מבין את מה שאת אומרת".

ביקש להיוועץ בעורך דינו, מבוקשו נענה בטרם חקירה ולאחר אזהרה.

הנאשם נחשד בכך שביום 18.11.13, היום בו נחקר, הא סרב לצאת מסניף אייס בשילת, גידף עובדים ואיים עליהם, גידף את השוטר והטיח את גופו בקירות התחנה ובכך הכשיל השוטרים בתפקידם.

הנאשם טען כי הוא שלח מונית לסניף בשילת על מנת לקחת סחורה עם נהג בשם ירון. נאמר לו שהנהג לא יכול לקחת את הסחורה עבורו והיה עליו לנסוע לחנות, בכונתו היה לומר בחנות שברצונו לבטל את העסקה.

הוא הגיע לסניף ביחד עם הנהג ירון והמנהל בא אליו בצורה אגרסיבית, כך בלשונו. הוא פחד והתקשר למשטרה לבוא לעזור לו, והשומרת, (הדגים בתנועת ידיים שמשמעותה) דחפה אותו (גליון 2 שורה 13). בהמשך המשטרה הגיעה ונאמר לו שהוא אשם כי הוא שתה יותר מדי.

נשאל מה הוא שתה והשיב שהוא שתה שלוש כוסיות ויסקי בערך בשעה 17:00 (האמרה נגבתה בשעה 20:51).

נאמר לנאשם שכשהוא הגיע לסניף הוא החל לצעוק בקופה הראשית מי זה נתנאל המפגר, והשיב כי הוא קרא לנתנאל, ולא אמר מפגר. הוא צעק כי נתנאל לא הגיע.

עמוד 15

נשאל אם בטלפון הוא כינה אותו אידיוט מפגר והשיב: "שטויות".

אמר שאמר שהוא יבוא לבטל את העסקה כי הוא לא נתן לנהג את הסחורה.

נאמר לנאשם שבנוכחות כל העובדים הוא קילל את המנהל מפגר, אידיוט, ואת סגנו הוא כינה ערבי. נשאל מה יש לו לומר, השיב: "כלום".

בהמשך הבהיר כי הוא לא התבטא בצורה כזאת.

כשנאמר לו שהעובדים מאשרים שכך דיבר, השיב: "איזה עובדים" וצחק.

נאמר לו שהוא סרב לצאת מהסניף כשנתבקש, וטען כי אף אחד לא אמר לו לצאת מהסניף.

אישר שהכה על השולחן כי רצה את כספו בחזרה ולא רצו לתת לו.

פטר באמירה "שטויות לגמרי" את הטענה לפיה הוא איים על המנהל וסגנו, וכך גם פטר את הטענה לפיה הוא התנהג בצורה מאיימת שגרמה לחשש בקרב המתלונן, טען כי אינו יודע מי המתלונן.

כפר בכך שכינה את השוטר אידיוט.

טען כי הגם שקשה לו לכבד את השוטרים בשל העובדה שהמשטרה לא עזרה לו בעת שבתו הלכה לאיבוד, הוא לא קרא לשוטר אידיוט.

באשר לטענה לפיה הוא הטיח את גופו על קירות וגדר בתחנת וצעק למה דוחפים אותו, השיב שדחפו אותו. הדגים את התנועה. טען כי זה היה בעקבות העובדה שנאמר לו שאסור לעשן ברחוב.

בעת שנאמר לנאשם שיש עדים להתנהלותו, צחק ואמר מי זה האנשים האלה, זה שטויות.

דבק בכך שנדחף ע"י השוטר לא באופן קשה.

הגב' ד"ר טניה קרדש:

העדה מסרה אודות ארוע שארע ביום 28.2.2013 ומסרה כי את התלונה במשטרה היא הגישה כשנתיים לאחר מכן, על סמך זיכרונה (עמוד 73).

ב"כ המאשימה ציינה כי העדות נמסרה ביום 30.03.15 (עמ' 73).

הבהירה כי ביום הארוע היא נכנסה לסניף בו עבדה כרופאת משפחה ומנהלת רפואית, על יד המעליות היא ראתה את הנאשם, אדם שהכירה מפניות למשרד, מבקשות להתחייבות.

היא ראתה שהוא זרק תמונה על מה שהיה כבר ערימה של תמונות.

באותה תקופה היו להם תמונות ושליטים של אדיר מילר שפרסם תוכנית ביטוח של מכבי.

את כל התמונות הנאשם זרק ליד החדר שלה ושל המנהלת. תמונות שהיו קודם על הקיר.

היא שאלה אותו מה הוא עושה, והיא אמרה לו שהיא לא חושבת שזו התנהגות ראויה. הנאשם התחיל לצרוח והיא עלתה למעלה למשרד שלה והתחילה את המשמרת שלה כרופאת משפחה.

זמן מה לאחר מכן, הנאשם הגיע לשם. מסרה כי בעת שהיא היתה בדרך למעלה, במעלית, היו מדבקות גדולות כתמונות על המראה והיא ראתה שהן נשרטו (עמ' 74).

בעת שהנאשם הגיע למעלה היא עוד היתה בפרוזדור והנאשם המשיך לצרוח, והיא הבינה שהבעיה קשורה לבקשה להתחייבות שהתשובה עוד טרם התקבלה. טענה כי איננה זוכרת מה בדיוק נאמר בשיחה, אולם ובלשונה: "הוא כן אמר לי שאני יודע איפה את גרה" (עמ' 74 שורות 13 - 14). מסרה שהנאשם יודע שיש להם ילדים באותן מסגרות וגם אמר לה "שאני יודעת שהילדים שלך נמצאים בבית", ואחר כך היא המשיכה בדרכה והנאשם יצא (עמ' 74 שורות 14 - 15).

העדה הבהירה כי בזמן אמת היא לא עשתה מאומה. הרופאה שטיפלה בנאשם עובדת חדר לידה, היא גם יצאה, היא שאלה אותה אם הוא מסוכן, ואם היא אמורה לפחד, והרופאה שטיפלה בנאשם אמרה שהוא מאיים אבל לא נראה לה שהוא מסוגל להיות אלים פיזית, או לממש איום (עמ' 74). היא שוחחה על הארוע עם קצין הביטחון ועם גב' נוספת שנהלה את המרחב יחד איתה.

העדה מסרה שכולם ידעו על זה, אבל היא לא הגישה את התלונה. רק ב-2015 שארע ארוע נוסף, שהיא יודעת פחות את פרטיו, ביקשו ממנה לבוא למסור עדות (עמוד 74).

במהלך עדותה, הוצגו בפני העדה שתי תמונות. העדה תארה את מה שהיא ראתה בתמונות, ומסרה שהתמונות הינן תמונות שהיא צילמה (עמ' 74).

התמונה הראשונה היא מדבקה של תמונה שהיתה במעלית, של אדיר מילר והיו עליה שריטות, המסמך שהוגש וסומן **4/ת**.

התמונה השנייה, סומנה כמוצג **5/ת**, בתמונה נצפות ערמות של תמונות.

מסרה שבעת שנכנסה לסניף ראתה את הנאשם זורק את אחת התמונות על הערמה שהיתה כמה מטרים מהמעלית, קרוב לחדרה של המנהלת ולחדרה שלה.

עוד מסרה שהשיחה עם הנאשם התנהלה בשפה האנגלית, היא דוברת את השפה האנגלית כשפת אם. העדה מסרה שלפני שהתמונות והיו על הרצפה הן היו תלויות על הקירות. נשאלה והשיבה שהיא לא ראתה את הנאשם שורט את התמונות ולא ראתה אותו גורם את הנזק (עמ' 75), עם זאת מסרה כי היא היתה בטוחה שהארועים היו מחוברים (עמוד 75).

נשאלה העדה אם באמרתה היא מסרה ששוחחה עם הנאשם ושאלה אותו אם הוא גרם את הנזק לתמונה במעלית, את השריטה, העדה השיבה שהיא איננה זוכרת, היא זוכרת שהיא ראתה אותו זורק תמונה על הרצפה, אבל לא ראתה אותו

גורם נזק לתמונה במעלית (עמוד 75).

העדה הופנתה לאמרתה במשטרה, נתבקשה לומר כיצד באמרתה מסרה שהיא ראתה את הנאשם במהלך מעשה, ושאלה אותו אם הוא עשה את זה, והוא ענה בחיוב (עמוד 77).

העדה השיבה כי אמרה במשטרה שהיתה ערמה של תמונות והנאשם זרק עוד תמונה, והיא אמרה לו לא להמשיך בהתנהגות הזאת כי זו התנהגות לא מקובלת. הנאשם המשיך לצרוח והיא עלתה למעלה, וגם הנאשם עלה למעלה, ואז היא ראתה את הנזק במעלית. היא איננה זוכרת אם הם דיברו על הנזק במעלית, מה שהיא כן זוכרת שהנאשם אמר לה שהוא יודע היכן היא גרה, ושהוא יודע שהילדים שלה נמצאים בבית (עמוד 77).

העדה מסרה כי הארוע ארע לפני שנים רבות, והוא היה ארוע שהיה מלווה רגשות והיא לא זוכרת את כל הפרטים של השיחה (עמ' 77 שורות 23-24).

מסרה כי היא איננה זוכרת אם הנאשם אמר לה שהוא רק הוריד את התמונות או גם אישר שהוא גרם את השריטות (עמוד 77 שורות 27-30).

בחקירתה הנגדית, נשאלה העדה אם באמרתה במשטרה עת היא אמרה שהיא ראתה את הנאשם במהלך מעשה, הכוונה היתה בעת שהוא הוריד תמונה, והשיבה בחיוב (עמוד 78 סיפא).

העדה מסרה כי באנגלית שאלה את הנאשם אם הוא עשה את הכל. עוד אמרה שהיא בוודאות יכולה לומר שהנושא של התמונות "היה על ידו", היא איננה יכולה לומר בוודאות שהיא עומדת לסיניף ועשה נזק במעלית (עמ' 79 שורות 6-7).

העדה הבהירה פעם נוספת שהיא לא ראתה את הנאשם מוריד תמונות מהקיר, היא ראתה אותו זורק תמונה על ערמה של תמונות (עמוד 79 שורות 11-12).

העדה נשאלה אם הנאשם גרם נזק לתמונות שהיו על הרצפה, והיא השיבה שלא הסתכלה (עמוד 79 שורות 13-14).

נאמר לעדה שהנאשם טען "שאינן לו שום ילד" (עמ' 79 שורה 18). העדה השיבה "יש לו, תשאל אותו אם יש לו ילד שהוא אוסף" (עמוד 79).

הנאשם טען במהלך עדותה ובתגובה לדבריה, כי הוא אוסף ילד השנה, אבל לא אוסף ילד לפני כ-5 שנים.

נשאלה העדה מהיכן היא הכירה את הנאשם, השיבה שהנאשם היה מוכר לה, היו לו התנהגויות לא מתאימות לצוות המשרד.

העדה נשאלה אם דבריה מתייחסים לשנת 2013. מסרה כי הכירה אותו קודם בעקבות העובדה שהוא ביקש התחייבות, והכירה את שמו לפני הארוע שארע (עמוד 80).

העדה דבקה בגרסתה לפיה הנאשם הכיר אותה מבית הכנסת, היא סברה שהוא גר באותו אזור שהיא מתגוררת, ובעת שהוא אמר שהוא מכיר איפה שהיא גרה, היא האמינה שזו האמת (עמוד 80 שורות 13-17).

העדה מסרה כי הארוע היה מאוד לא נעים, והיא פחדה, עם זאת היא לא הלכה להתלונן, רק לאחר שארעו מקרים נוספים התבקשה לתת תלונה.

העדה נשאלה אם היה מי ששמע בקופת החולים את הדברים שהיא מייחסת לנאשם, השיבה שהיא איננה זוכרת, היא לא חושבת שהיו אנשים נוספים, עם זאת מסרה כי בהמשך יצאה מהחדר הרופאה שטיפלה בנאשם, ואמרה לה לשאלתה, שהיא איננה חושבת שעליה לפחד, וזו אחת מהסיבות בגינן היא לא הגישה תלונה (עמוד 80).

עוד מסרה, כי לא הגישה תלונה בשל העובדה שהיא ריחמה על הנאשם, הנאשם אדם חולה, לא נמצא כל הזמן בשליטה, היא גם ידעה שהיו לו בעיות עם הילדים שלו והוא ניסה לעזור להם, היא ידעה שהוא במצוקה, וריחמה עליו.

פעם נוספת הבהירה שגם הרופאה שמטפלת בנאשם לשאלתה השיבה שאין לה מה לפחד (עמוד 81), עם זאת מסרה שהרופאה המטפלת שמעה חלק מהדברים ולא יכלה לצאת כי היתה בטיפול (עמ' 81 שורות 20, 21), נאמר לעדה שהרופאה המטפלת אמרה שלא אמרה לה דבר על מה שהנאשם אמר. העדה השיבה שהרופאה לא זוכרת (עמ' 8 שורות 22 - 23).

מר נביל עביד:

העד מנהל משמרת בחנות אייס בצומת שילת.

ביום 18.11.2013 לקראת הערב נכנס נהג מונית וביקש למסור לו סחורה, מאווררי תקרה. העד הבהיר שיש טפסים שיש למסור כאשר מקבלים סחורה, טופס אספקת סחורה, הנהג הגיע אליו ללא הטופס, וביקש את הסחורה והוא אמר נהג שככה לא נהוג.

הנהג דיבר עם בעל המאווררים, והבהיר לו שהמנהל לא יתן את המאווררים בלי הטופס.

בהמשך בא בעל המאווררים למקום והתחיל לצעוק. הוא העד שמע צעקות. נכנס לקופה הראשית, ראה שהגיע אדם דתי, צועק ומקלל "היכן המנהל?" ובדיוק יצא המנהל מחדרו.

האדם החל לצעוק שהם רמאים ומילים נוספות והמנהל הזמין משטרה.

לשאלה מדוע הזמין המנהל משטרה, השיב העד כי האדם כמעט תקף את המנהל עם הצעקות, האדם קילל את המנהל ואותו (עמוד 83), הוא קילל אותו על רקע גזעני.

בחקירה נגדית, העד נשאל והשיב שהוא ראה את העימות בין הנאשם לנתנאל, לא מההתחלה, כשהוא בא הוא שמע צעקות, וראה שהנאשם תקף את נתנאל.

הנאשם נכנס אליו והמנהל בדיוק יצא מהחדר, הוא שאל איפה המנהל בצעקות והעד אמר לנאשם הנה המנהל (עמוד 84).

העד נשאל כיצד הנאשם תקף את המנהל. השיב שהוא לא ראה שהוא תוקף. עם זאת טען כי אם לא היה עומד בין הנאשם לבין המנהל, הנאשם היה תוקף את המנהל.

העד נתבקש לתאר כיצד הנאשם רצה לתקוף את המנהל והשיב "הוא התקרב אליו פנים לפנים, ואני עמדתי ביניהם" (עמוד 85 שורה 14).

העד נשאל אם כך הוא פרש את התיבה "תקיפה" והשיב בחיוב, טען כי זה מה שהוא ראה.

העד נשאל והשיב שעליו הנאשם לא איים, הוא רק קילל אותו והעליב אותו. על המנהל הוא איים, ובלשונו: "הוא הכניס לו פנים בפנים. אתה רוצה שירביץ לך? אני לא זוכר מה הוא אמר לו, הוא דיבר הרבה" (עמוד 86 סיפא).

השוטר מר דניאל אדמסו:

העד שימש במועד הארוע בשנת 2015 כחוקר בתחנת מודיעין, הוא גבה עדויות וברר פרטים מסוימים באמצעות הטלפון. העד חקר את החשוד בשפה העברית ביום 15.2.2015 (עמוד 87).

על גבי האמרה מצויים תיקונים בכתב יד. העד נשאל מי ביצע את התיקונים והשיב שהחשוד. לדוגמה הופנה העד לאמרה, שם, בשורה 35, הוא שאל את החשוד "למה אמרת עליה זונה שהיא אמרה שתגיש כנגדך תלונה? החשוד השיב "אני אמרתי לה זונה. איזה חוצפה להגיד שאני אמרתי דבר כזה". בהמשך שהוא תיקן את הכתוב באמרתו, החשוד הוסיף את המילה "לא", והכוונה שלו היתה לומר שהוא לא אמר לה זונה (עמוד 88).

העד נשאל אם הוא הקריא לנאשם את האמרה והשיב בשלילה. מסר שהוא מסר לנאשם את האמרה. לשאלתי השיב שהנאשם קרא את האמרה בעברית.

עוד הוסיף שהוא התרשם שהנאשם מבין היטב עברית.

אמרת הנאשם סומנה כמוצג ת/6.

העד מסר כי הוא שוחח עם העדה הגב' טניה קרדש, כך על פי המזכר שערך. בשיחה היא אמרה לו שהנאשם אמר לה "שהוא יודע שהילדים שלה לבד בבית, וזה משהו שמבחינתה היה חציית קו והפחיד אותה", כמו שכתוב במזכר (עמ' 89).

בחקירתו הנגדית, נשאל והשיב שהוא אינו זוכר שהוא עיין באמרות קודמות של הנאשם.

טען כי הנאשם לא ביקש ממנו להחקר בשפה האנגלית, ולא ביקש מתורגמן. לדבריו אם היה מבקש הוא היה נחקר באמצעות מתורגמן. הוא לא תיעד את האמרות כי לא חשב שהיה צורך (עמוד 90).

הוא מתעד אמרות כאשר האדם הנחקר אינו מבין ולא מתקשר, או בעת שהוא מבקש מתורגמן (עמוד 91), הוא התרשם לאחר שעיין במסמך שלא עלה בדעתו שיש צורך במתורגמן, וגם הנאשם לא סבר כך, והראייה לכך היא שהנאשם קרא את החקירה שלו ועשה תיקונים בכתב ידו (עמוד 91).

המוצג ת/6- אמרת הנאשם מיום 15.02.15

הנאשם נחשד בעבירה של אימים והעלבת עובד ציבור בכך שבתאריך ה- 30.11.14 הוא איים בטלפון על מנהלת המרפאה וקילל אותה.

נשאל אם הוא מבין את החשדות והשיב שהוא מבין אך הוא לא בטוח.

בהמשך אמר כי הוא מבין את החשד ושאל מי העובדת.

נשאל מה ארע בטלפון שהוא צעק על עובדת קופת חולים במכבי ביום 30.11.14 (בטעות נרשם 2015), הנאשם טען שהוא אינו זוכר, הוא היה בבית חולים. הוא חושב שהוא נפל ושבר את הקרסול ביום 25.11.14. הוא היה גם בהדסה וגם בתל השומר.

התקשרו אליו משירותי בריאות מכבי לכשחזר הביתה על מנת לדעת מה שלומו.

נשאל אם נאמר לו שהאחות תבוא לבקרו לאחר שהוא חזר מאשפוז והשיב בשלילה.

טען שאולי אמרו לאשתו.

נשאל הוא התקשר לסניף ודרש לדבר עם מנהלת הסניף הואיל ואחות לא באה לביתו, והשיב בשלילה.

נשאל מה נאמר בשיחה בעת שהתקשרו לשאול בשלומו והשיב "שום דבר". התקשרו והוא מסר שהוא חולה. הוא היה מטושטש מכאבים והוא לא זוכר.

נשאל אם הוא מכיר את פולינה יוליש, מנהלת האחיות בסניף, והשיב שהוא אינו יודע אם היא המנהלת אך היא נתנה לו כמה זריקות.

שלל שהיה לו ויכוח טלפוני איתה. מסר כי קבע תור מספר פעמים על מנת להחליף את התחבושת.

נשאל מה היתה כוונתו כשאמר "אם את רוצה אני אבוא עלייך עכשיו אני אצעק עלייך ואני אעשה לך באלגן". השיב שהוא לא אמר דברים כאלה.

נשאל מה הוא כן אמר והשיב: "לא זוכר כלום מהסיפור הזה. אז מה היא הגישה נגדי תלונה".

נשאל מדוע הוא אמר שהיא זונה בעת שהיא אמרה שהיא תגיש נגדו תלונה, השיב שהוא לא אמר לה זונה.

טען כי הוא לא זוכר כלום, עם זאת לדבריו הוא אף פעם לא קורא לאנשים זונה, ואם נאמר שהוא אמר, זה שטויות וחוצפה.

אישר שבעבר הוגשה נגדו תלונה בסניף וטען כי זה היה שטויות. אין לו מושג מדוע הוגשה נגדו תלונה.

מסר כי מנהלת הסניף אינה מוכנה לדבר איתו, אולי זאת הבעיה, אין לו מושג מדוע היא לא רוצה לדבר איתו.

באשר ליחסיו עם פולינה, נשאל והשיב כי יחסיו טובים מאוד כמו עם שאר האחיות.

נשאל והשיב שאין לו מושג מדוע הוגשה נגדו התלונה למרות שיחסיו טובים לטענתו.

נשאל והשיב שהוא אינו נוהג לאיים ולקלל אנשים.

השוטר מר אשר סוסן:

העד חקר את הנאשם ביום 30.4.2013, בשפה האנגלית כפי שהוא ראה מקריאת העדויות, את התיקונים שתוקנו על גבי האמרה כנראה לדבריו ביצע החשוד, הועיל והתיקונים אינם בכתב ידו, נשאל והשיב כי הוא איננו זוכר אם בחקירה הזאת הוא תרגם לנאשם, האמרה סומנה כ**ת/7**.

בחקירתו הנגדית, נשאל מדוע חקר את הנאשם בשפה האנגלית. השיב שככל הנראה זה היה יותר נוח לנאשם הגם שהוא איננו זוכר. נשאל אם קיים ציון במערכת אם אדם נחקר באנגלית, או יש לחקור אותו באנגלית, השיב שזה מופיע בחלק העליון של העדות.

המוצג ת/7- אמרת הנאשם מיום 30.03.13.

הנאשם נחשד בכך שהוא העליב עובד ציבור ואיים על צוות העובדים בקופת חולים מכבי.

כאמור האמרה נגבתה בשפה האנגלית.

הנאשם טען כי הוא לא רוצה להיוועץ בעורך דין.

באשר לחשד נגדו, טען כי הטענות הן שטותיות וצוות מכבי, כולל מנהל המשרד והצוות המקצועי, הוכיחו מספר פעמים שהם לא אחראיים ומסוכנים למטופלים.

מסר כי הוא הלך ביום בו נחקר על מנת לקבל כרטיס מגנטי חדש, הישן היה פגום. הוא הסביר למזכירה שאין לו תעודת זהות. היה לו כרטיס אשראי שהוא הציג בפניה והיא נתנה לו כרטיס. הוא עלה למעלה לחדר האחיות. בהמשך הוא ראה שהכרטיס לא על שמו ומספר תעודת הזהות לא שלו. חרף האמור הוא קיבל זריקה וירד למשרד למזכירה שמסרה לו את הכרטיס ואמר לה שהוא קיבל כרטיס לא נכון.

המזכירה טענה שהוא נתן לה פרטים שגויים. בתגובה הוא שאל אותה אם היא אומרת שהוא אידיוט שהוא נתן לה פרטים שגויים, והיא השיבה בחיוב.

משכך הוא נכנס למשרד בו ישבה בחורה, הוא שאל אותה אם היא אחראית על העובדים והיא השיבה בחיוב. הוא שאל אותה איך אין להם את היכולת לתת כרטיס נכון למטופל.

היא השיבה שהיא איננה יודעת. הוא שאלה אותה מי המנהלת, איריס או מיכל, והיא השיבה שמיכל. היא הלכה לחדר האחורי ושבה כעבור עשר דקות. מסרה כי אין אף אחד פנוי לדבר איתו, עם זאת כשהיא יצאה מהחדר הוא ראה שבחורה מסתכלת עליו משכך הוא הלך לכיוון.

הוא נכנס למשרד האחורי ושאל אותה אם היא מיכל והיא השיבה בחיוב.

משכך הוא שאלה מדוע היא לא יכולה לדבר איתו, ואמר לה כי על אי היכולת שלה, היא מביאה סכנה לציבור (גליון 2 שורות 19 - 20). היא סרבה לשוחח איתו.

נאמר לו שהוא לא יכול להיכנס למשרד והוא השיב: "אין שלטים כאלה שאני לא יכול להיכנס ואז יצאתי" (גליון 2 שורות 20 - 21).

בהמשך נאמר לו שישוב בתאריכים מסוימים על מנת לקחת את הכרטיס הנכון. הוא שאל מדוע הוא לא יכול לקבל אותו עכשיו, אם הוא נמצא במקום. נאמר לו שהוא צריך להציג תעודת זהות ובלשונו: "ואז הויכוח התחמם ואני מודה שיש לי פתיל קצר נעשיתי מאוד עצבני אבל שממש כעסתי זה היה שאמרו לי שאני מאיים עליהם עם אלימות ואני אמרתי איך אתם אומרת דברים כאלה אני לא מרביץ או מרים ידיים (גליון 2 שורות 24 - 26)".

טען כי בחור אחד שאמר שהוא אחראי התחיל לצעוק עליו, והוא אמר לו שילך לגיהנום. הוא המתין בחוץ למונית. הבחור יצא שוב וצעק עליו ואמר לו שהוא מפגר והוא אמר לבחור שהוא מפגר.

נשאל והשיב שאף אחד לא הוציא אותו מהמקום והיתה זאת הפעם השניה שהיה לו ויכוח עם צוות העובדים במכבי.

נשאל מי אישר לו להיכנס לחדר האחורי של מיכל המנהלת והשיב כי הדלתות היו פתוחות ואין שלט שאסר ולהיכנס (גליון 2 שורה 33).

נשאל מי הבחור שהוציא אותו בסוף והשיב שהוא היה מאבטח.

נשאל מדוע אמר קודם שהמאבטח לא הוציא אותו, השיב שלא אמר כך, הוא אמר שלא הוציאו אותו בכח.

נשאל הנאשם מה הוא אמר לפקידות שהמאבטח הוציא אותו, השיב שאמר למיכל הרופאה שהיא זונה כי היא לא הסבירה לו כלום ויש לו ילדה חולה והם פישלו בגדול.

נאמר לנאשם שהוא מוכר ע"י מיכל מהעבר כאדם אלים, מקלל ומשדר אימים כלפיה וכלפי הצוות.

טען כי הוא בחיים לא צעק עד שהם פישלו ויש לו זכות לצעוק שמפשלים והם פישלו כבר שלוש פעמים.

נשאל מדוע הוא קילל את מיכל בטלפון בעבר, והשיב: "כי היא אידיוטית ולא אכפת לה על הבת שלי".

בהמשך מסר פרטים אודות בתו ואודות הטיפולים שקיבלה או לא קיבלה.

נאמר לנאשם שביום 19.03.13 הוא התפרץ לסניף ונפנף בידיים. נכנס למשרדה של ד"ר שפרה וצעק עליה תוך שהוא נכנס לאזור שהוא לעובדים בלבד, ושאל את הרופאה אם היא מרגישה מאוימת. הנאשם השיב שהוא אינו יודע על מה מדובר (גליון 3 שורה 65).

נשאל אם כחודש וחצי עובר למועד בו נחקר הוא הוריד מודעות מהקירות ושרט את מעלית הסניף, ואחרי שד"ר טניה העירה לו, הוא איים עליה בכך שאמר לה שהוא יודע איפה היא גרה ושילדיה לבד. הנאשם השיב שאכן הוא נכנס לסניף

והוריד את השלטים על מנת לקחתם למשרדה של איריס, שלא היתה שם, הוא דיבר עם המנהלת הקודמת, אמר לה שיש מנהלת חדשה שממשיכה בצעדיה לטיפול גרוע אבל הוא לא איים עליה.

ראיות הגנה:

הנאשם מר בורנשטיין:

הנאשם מסר כי הוא אב לשלושה ילדים, נולד ב... ועלה לארץ לפני כ-8 שנים, הוא מתגורר במודיעין.

לדבריו, ב-28.2.2013 הוא הגיע לקופת החולים לברר איזה טיפול הוא יכול לקבל עבור בתו. הוא ניסה לשוחח עם מנהלת הסניף, ולא הגיע לשום מקום.

ניסו למכור לו ביטוח יקר יותר.

בסניף יש תמונות של אדם עומד שהיו מונחות על הרצפה וקשורות לביטוח שניסו למכור לו. על מנת למחות נגדם, הוריד את התמונות מהקיר, לא כדי לפגוע בהן. שם את התמונות מול הדלת של המנהל שלא רצה לקבל אותו, אבל לא גרם להן נזק (עמוד 100).

באותה עת טניה קרדש היתה המנהלת הרפואית. הוא ירד במעלית, המעלית נפתחה וטניה קרדש היתה שם, היא ראתה אותו עם התמונות, שאלה אותו מה הוא עושה, והתחילה לצעוק עליו.

הוא לא היה פוגע לא בתמונה ולא בסניף (עמוד 100).

נאמר לנאשם שד"ר קרדש אמרה שהיא פנתה אליו ואמרה לו להפסיק את מה שהוא עושה ובשלב הנ"ל הוא אמר לה שהוא יודע היכן היא גרה ושהוא יודע שהילדים שלה נמצאים אחרי הצהריים בבית לבד, הנאשם השיב שלא בדיוק כך אמרה העדה ואין הדברים נכונים (עמ' 103).

העד הבהיר כי בקופת החולים 3 קומות, הקומה הראשונה יש בה את האדמיניסטרציה ויש בה את הכניסה הראשית לקופת החולים.

בקומה השנייה, רופאים ואחיות.

היה לו את הוויכוח עם אנשי הניהול בעקבות העובדה שהגיע לקבל זריקה ושכח את התז שלו ואת כרטיס מכבי. היה וויכוח אודות הכרטיס.

באשר לתמונות הוא הלך לקומה השנייה, הוריד את התמונות מהקיר, החזיק אותם בזרועותיו במעלית, כאשר המעלית נפתחה והוא עמד עם התמונות הופיעה ד"ר קרדש, היא התחילה לצעוק מה הוא חושב שהוא עושה, והוא אמר לה שהוא לא עשה כלום. היא אמרה לו תראה מה עשית גירדת את הפוסטר בתוך המעלית והוא השיב לה שהוא לא יודע איך הוא יכול היה לעשות דבר כזה שהוא החזיק את התמונות בידיים שלו.

הנאשם טען כי הוא מתבייש בהתנהגות שלו.

באשר לדברי ד"ר קרדש, לפיה הוא אמר שהוא יודע היכן היא גרה ושילדיה נמצאים לבד, השיב העד שהדברים לא קרו. עוד הפנה לדבריה, לפיהם היתה שיחה אחת למעלה והוא הלך ועזב (עמ' 103).

עוד טען כי היו אנשים נוספים מהצוות ואחת אמרה " אני מרגישה מאוימת " (עמוד 103).

נאמר לעד כי ד"ר קרדש אמרה שהוא אמר את הדברים, הועיל והילדים שלהם לומדים ביחד. השיב העד שהדברים אינם נכונים, ילדיו וילדיה של הרופאה לא לומדים יחד, הוא אינו יודע היכן היא גרה בזמן ההוא, וטענתה לפיה ילדיהם הלכו יחד לבית הספר אינה נכונה, טען כי בנו החל ללכת לגן העירוני בספטמבר 2016 והארוע ארע לפני התאריך הנ"ל. טען כי העדה לא מסרה אמת שהיא אמרה שהילדים שלהם למדו יחד "במשואות נריה".

העד מסר כי הוא ראה את הגב' קרדש לאחרונה שבוע לפני שנתן עדותו, בעת שהוא המתין "במשואות נריה" הוא לקח את הבן שלו ויצא, הוא היה כחצי מטר מהמתלוננת והיא החלה לצעוק שהוא התנהג אליה לא יפה והעליב אותה, מה שלא היה נכון והוא הלך מהמקום, ובהמשך הגיש תלונה במשטרה (עמוד 103-104).

העד מסר כי הוא הגיע לקופת חולים על מנת לקבל זריקה והוא שכח את ת.ז וכרטיס מכבי וביקש כרטיס חלופי מהאחיות, הן נתנו לו.

מסתבר שהן נתנו לו כרטיס לא נכון, של מישהו אחר (עמ' 104), לכן הוא עלה פעם נוספת למעלה ואמר להם כיצד הם יכולים לתת לו כרטיס לא נכון. הם לא היו מוכנים לתת לו את הכרטיס שלו בלי ת.ז שלא היתה לו, והוא היה מאוד מתוסכל, התפרץ וצעק (עמ' 104).

הוא רצה לדבר עם המנהל, ובלשונו שנותנים לו כרטיסים לא נכונים ולא רוצים לתת לו כרטיס (עמ' 104 שורה 12). הוא לא ידע בשלב הנ"ל מי היה המנהל, הוא רק רצה לדבר עם המנהל.

נאמר לעד שהרופאה ד"ר נוימרק סירבה לדבר איתו והוא התפרץ לחדר שלה ונופף בידיים ואמר לה את מרגישה מאוימת?

העד השיב שהוא היה במשרד של סגן המנהל, הדלת של המשרד האחורית נפתחה, הדלת למשרדה של סגן המנהלת. הנאשם שרטט את אזור הארוע. בהמשך מסר כי יש במקום משרד, הוא לא ראה מעולם מה יש במשרד, המשרד הוא משרד פנימי והדלת היתה פתוחה, וכשהוא אמר שהוא רוצה לדבר עם המנהל הוא חושב ש"דר נוימרק פתחה את הדלת, הוא ניסה לדבר איתה אבל היא סירבה לדבר איתו, הוא לא ניסה להיכנס למשרד אחר, היה לו את הילד שלו בעגלה, כך למיטב זכרונו (עמוד 104).

הנאשם נשאל מדוע העדה אמרה שהוא אמר לה את מרגישה מאוימת? העד הבהיר שזה לא קרה, זה בלבול זה קרה ביום עם התמונות במהלך ארוע אחר (עמ' 105 שורה 2).

עת נשאל מה ארע בסיטואציה שנאמר המשפט הנ"ל, השיב שאחת הנשים אמרה לו שהיא מרגישה מאוימת והוא לא הבין למה היא התכוונה, לא היתה לו כוונה, ענין או רצון לאיים על אף אחת (עמוד 105).

נשאל אם הוא פנה לד"ר נוימרק ואמר לה כל הפקידות שלך זונות, השיב שהוא כן אמר שהן עשו מעצמן זונות, מאחר

שהן רצו למכור את מכבי שלי והוא מאוד נבוך ממה שהוא אמר הוא מבין בדיעבד שהדברים נשמעים אחרת ממה שהתכוון (עמ' 105 שורה 12).

בהמשך, מסר אודות הארוע שארע בחברת אייס.

מסר כי הוא שלח את הנהג לקחת את המאווררים, הוא שתה אותו יום הרבה, לא יודע אם בקבוק שלם, אך שתה הרבה, לא רצה לצאת כי היה שיכור (עמ' 105 שורות 22-24). למרות הכל, לא רצו לתת את המאווררים. הוא אמר לנהג שיבוא בחזרה לביתו ויביא אותו לחנות. הוא היה צריך להגיע באותו יום לחנות כי החשמלאי היה אמור לבוא למחרת.

העד מסר כי הוא נכנס לחנות בצעקות עם המנהל (עמ' 105) לא היתה לו כוונה לאיים והוא לא איים (עמ' 106).

העד נשאל אם אמר לשוטר שהגיע שוטר אידיוט והשיב בשלילה. טען שבעת שהם יצאו מאייס הוא אמר לשוטר מה עם המאווררים? והשוטר אמר לו "תשכח מהם, תסתלק מפה". הוא הסתובב ואמר לעצמו וגם לשוטר את המילה "אידיוט" זה היה מכוון גם אליו וגם לעצמו, אבל לא אמר "שוטר אידיוט" (עמ' 106, שורה 11-12).

העד נתבקש להבהיר מה ארע בהמשך ומסר כי לקחו אותו לתחנת משטרה, הוא היה נבוך ושיכור והוציא סיגריה, השוטר אמר לו שאם ידליק את הסיגריה במכונית, הוא ישים אותו בכלא. אז הוא החזיק את הסיגריה ביד, ושיצא מהניידת, בתחנת המשטרה, הלך להדליק את הסיגריה והשוטר היה מאחוריו. שהשוטר ראה שהוא עומד להדליק סיגריה, הוא אמר לו להכנס לתחנת המשטרה ודחף אותו מאזור הכתף, הוא היה שיכור ונפל מהמדרגות (עמ' 106) העד מסר כי זו לא היתה דחיפה קשה.

העד נשאל מה ארע בארוע בו התקשר לקופ"ח לפולינה, העד הבהיר כי הוא נפל ושבר את הקרסול וחבשו אותו בתחבושת מיוחדת ואמרו שהוא צריך להחליף חבישה מידי יום. הוא התקשר על מנת לקבוע תור להחליף את החבישה ונאמר לו שישלחו לו אחות בעוד שעתיים לעשות את זה עבורו. שיחת טלפון היתה בשעות הבוקר. הוא המתין והמתין, ומאחר והיה מאוחר, ולא הגיעו, והוא ישב על כיסא גלגלים עם גבס בלי יכולת לזוז, הוא התקשר ואמר "מה אני אמור לעשות עכשיו? אני אמור לבוא עם כל הבלגן? לא אמרתי שאני יבוא לעשות בלגן". העד מסר כי גם לא אמר לפולינה שהיא זונה.

בחקירתו הנגדית אישר העד שבשנת 2013 הגיע עם הבן הקטן שלו לקופת חולים. נשאל והשיב שהכיר את ד"ר טניה קרדש, פעם בעבר פנה אליה לקבל זריקה באמפולה, האמפולה נזרקה והיה צריך לקבל אמפולה אחרת. ביקש מרופא הילדים אם יכולה לתת לו מרשם והיא אמרה לו לפנות לד"ר קרדש והוא פנה אליה וביקש ממנה לרשום עבורו מרשם, והיא רשמה לו את המרשם, וזו היתה הפעם ראשונה שהוא ראה אותה, וזו השיחה היחידה שהיתה לו איתה (עמ' 108).

הארוע הנ"ל ארע שנה שנתיים לפני הארוע עם המעלית. לדבריו לא ידע מאומה אודות מצבה המשפחתי, והסיבה שהוא יודע שיש לה ילדה היא בגלל שהיא לומדת בבית ספר מ.נ.

בשנת 2013 לא ידע עליה מאומה, למעט העובדה שעבדה במכבי (עמ' 108).

העד מסר כי הארוע בו בא לקבל פרטים אודות סיוע לבתו והארוע שבא לקבל זריקה אינם ארועים זהים (עמ' 108).

עוד מסר כשהוא עלה לארץ הוא איבד את רכושו בשל קריסה משברית בעולם והוא הפך להיות מדוכא וגילה שלא יכול לשלוט במזגו, ביקש עזרה רפואית והשתפר בעקבות העזרה, אך לא לגמרי (עמ' 109).

יש לו בעיה עם שליטה בכעסים שבאה לידי ביטוי בהתנהגות שלו בקופת החולים.

העד מסר כי הוא פנה למרפאה ולא קיבל תשובה, הוא רצה לקבל טיפולים עבור בתו והפקידות היו מעוניינות למכור לו ביטוח של מכבי שלי, וזה הכעיס אותו עוד יותר. הוא היה בקומה אפס, שהיא קומת האדמיניסטרציה והתמונות היו בקומה השנייה. הוא עלה מהקומה אפס לקומה השנייה, כי הוא כל כך כעס והוא ניסה לעשות הפגנה, מחאה, והוא נזכר שהיה בקומה אפס שיש תמונות בקומה השנייה וגם בקומה הראשונה, אז קודם עלה לקומה הראשונה ששם ממוקם משרד של המנהל או מנהל המרפאה, הוריד את התמונות ושם אותן מחוץ לדלת בקומה הראשונה. אחר כך הוא עלה לקומה שנייה ולקח משם את התמונות והחזיק את התמונות ביד וירד במעלית על מנת לקחת אותן למטה. הוא פגש את ד"ר קרגש שפתחה את הדלת של המעלית בקומה ראשונה, היא צעקה עליו, הוא יצא מהמעלית עם התמונות ושם אותן ליד משרד המנהל. ד"ר קרדש האשימה אותו שהוא שרט את הפוסטר בתוך המעלית, הפוסטר בחלק האחורי של המעלית, היו שם שריטות, קשקושים בצד ימין בפינה הימנית עליונה. אמרה לו תראה מה עשית? אמר שאמר לה שלא עשה את זה.

טען כי כמה שכעס לא עשה את זה, ולא היתה לו כוונה לגרום נזק (עמ' 110 שורות 12-14).

אחרי שד"ר קרדש האשימה אותו הוא לא יודע מה עשתה כי הוא עזב.

לשיחה לא היה המשך כדברי ד"ר קרדש. לא התקיימה שיחה נוספת עם ד"ר קרדש בקומה השנייה (עמ' 110, שורות 17-23).

נאמר לנאשם שד"ר קרדש אמרה שמכירה אותו, לא ממכבי, אלא הם משתייכים לאותה קהילה במודיעין והיא פחדה שבאמת ההיכרות שלו עם המשפחה שלה היא יותר מאשר ממכבי.

הנאשם השיב שאין הדברים נכונים, אינו יודע איפה היא גרה, אולי גרה באזור בוכמן, זה האזור שהיא העבירה את הקליניקה של רופא הילדים שלו. היא פתחה קליניקה חדשה בבוכמן ולשאלה אם הוא חשוב שהיא גרה שם השיב, ששם גר רופא הילדים ומאחר ויש לה קליניקה בבוכמן, הוא מניח שהיא גרה בבוכמן, טען שהוא לא גר בבוכמן מעולם, הגם שיש שם הרבה אנגלוסקסים.

השיב לשאלתי שאינו הולך עם הרופאה לאותו בית כנסת. טען שהרופאה לא מסרה עדות אמת עת אמרה שהוא יודע היכן היא גרה.

בחקירה נגדית מסר כי רק משנת 2016 מחודש ספטמבר, הבן שלו הולך לאותו בית ספר. לפני כן הילדים שלו לא הלכו לבית ספר הזה, בתו למדה בירושלים ובנו היה באותה עת בגן אחר והוא מעולם לא היה בקשר עם הרופאה.

נשאל הנאשם אם הוא אמר לרופאה בעת שהיא פגשה אותו ליד המעלית שהוא עשה את זה, והכוונה לשריטות בתוך המעלית. הנאשם השיב שהיו שריטות במעלית שאותן ראתה הרופאה, אבל הן לא נעשו על ידו. הוא לא גרם נזק ובוודאי לא התכוון גם לאיים. הוא זוכר שד"ר קרדש שאלה אותו מה אתה חושב שאתה עושה? אחר כך שאלה אותו אם שרט את המעלית (עמ' 112).

העד נשאל מדוע תבוא הרופאה ותאמר עליו דברים שלא ארעו, השיב שיש לו שתי תשובות. האחת, לפיה הוא חושב שבמכבי לא רצו אותו בתור לקוח, ולאחר מכן בא האשמה שהוא איים על פולינה, והוא לא איים עליה באמת. הוא איים עליה שהוא יתבע אותה למשפט אם המצב ברגל שלו יחמיר. אז המציאו אנשי מכבי שהוא איים עליהם כדי שלא יתבע אותם (עמ' 113).

באשר לארוע המתייחס לד"ר נוימרק אמר הנאשם שד"ר נוימרק מעולם לא יצא החוצה. נכון שהגיע לקופת חולים בלי תעודת זהות ובלי כרטיס ונכון שלא היה מוכן לתת בחזרה את הכרטיס השגוי שהוא קיבל לפקידה, יחד עם זאת, לא ידע שבחדר ליד נמצאת המנהלת, נאמר לו שאף אחד לא ידבר איתו (עמ' 114). מישהי במשרד האחורי פתחה את הדלת, והוא ראה אישה שחשב שהיא ד"ר נוימרק בחדר האחורי, הוא ראה אותה מהחדר של הסגנית, הוא חשב שהיא ד"ר נוימרק.

נשאל והשיב שהדלת הפנימית של חדר הסגנית לא היתה פתוחה, הוא עמד בחדר של הסגנית בכניסה לחדר האחורי והבן שלו היה בתוך העגלה ולא הלך לשום מקום כפי שטענו (עמ' 115 שורות 13-15). הוא לא זוכר בדיוק מה הוא אמר, הוא צעק, לדעתו לא התקרב לאף אחד. היתה אישה שאמרה שהיא מרגישה מאוימת, עם זאת הבהיר כי הוא אמר במהלך עדותו שהרופא שלו הסביר שאם עומד לידו מישהו בשל מבנה גופו הגדול והוא מנופנף בידיים האדם יכול להרגיש מאויים למרות שאין לו כוונה (עמ' 115 שורות 23-25). נשאל הנאשם אם המישהי שאמרה לו שהיא מרגישה מאוימת, היא הסגנית או מישהי אחרת, השיב מישהי אחרת, יחד עם זאת לא זוכר את הפרטים (עמ' 115).

העד נשאל אם הזמינו משטרה והשיב שלא היתה משטרה. הוא הלך לבד, המשטרה באה לביתו בהמשך, באותו יום נחקר בתחנת משטרה ושאלו אותו מה ארע והוא סיפר.

נאמר לעד שבאמרתו במשטרה הוא אמר שהוא הגיע לחדר של הסגנית ואמר שהוא רוצה לדבר עם המנהל והסגנית הלכה לחדר הפנימי, חזרה כעבור 10 דקות, רק אז אמרה שאין מישהו לדבר איתו, נשאל האם הדברים האלה מדויקים יותר ממה שאמר במהלך המשפט. השיב כי הוא לא זוכר.

נשאל אם בעת שהסגנית חזרה ראה שיש מישהו במשרד האחורי, השיב שהוא חושב שהיתה ד"ר נוימרק.

נשאל אם נכנס למשרד האחורי, השיב שזה היה בכניסה לחדר האחורי, הוא לא נכנס לחדר. הוא אף פעם לא נכנס לחדר האחורי, הוא עמד בפתח, בצד השני (עמ' 116 שורות 21-22). הנאשם סימן על גבי תרשים, אשר סומן כמוצג **ת/8**, היכן עמד (עמ' 116). הנאשם נשאל אם דיבר עם מי שהיה בתוך החדר, השיב שרצה לדבר איתה אבל היא סגרה את הדלת. נשאל אם הספיק לומר לה דבר מה, השיב שאמר לה שהוא רוצה לדבר איתה (עמ' 116).

נאמר לעד שבאמרתו במשטרה מיום הארוע הוא תאר שדיבר איתה שיחה שלמה והיא סירבה לשוחח איתו ומסר כי אמרו שהוא לא יכול להכנס למשרד, והוא שאל מה זה השטויות האלה ואז הוא יצא. העד השיב שחלף זמן רב והוא איננו זוכר את הפרטים, יחד עם זאת, לחדר האחורי לא נכנס. מה שהוא זוכר שד"ר נוימרק סירבה לדבר איתו.

נשאל אם הוא צעק עליה, השיב כי אינו חושב.

נשאל מדוע הרופאים והצוות הגיעו לבית משפט ומסרו עדות על ההתנהגות שלו, וד"ר נוימרק מסרה שהרגישה מאוימת מההתנהגות שלו. העד השיב כי לא זוכר את כל הפרטים, מסר כי התנהג בצורה מאוד רעה ומתבייש בהתנהגות שלו, עם זאת, לא היתה לו כוונה לאיים ובארץ אנשים רבים מדברים שהם מנופפים בידיים (עמ' 117).

נשאל אם זוכר את הארוע שארע באייס, או אינו זוכר כי היה כל כך שיכור ואינו זוכר מאומה. השיב שזוכר (עמ' 117 שורות 20-21).

נשאל האם מכיר את נהג המונית מר גולדמן והשיב בחיוב. נשאל אם הנהג הכיר אותו מקרוב והשיב בחיוב. נאמר לעד שהנהג תאר שהוא צעק עם הידיים והיתה סיטואציה מאיימת. העד השיב שהוא צעק, עם זאת אינו זוכר מעבר לאמור, ולשאלה, אם התקרב למישהו במרחק אפס, השיב שהוא לא התקרב ואינו זוכר שהתקרב למנהל (עמ' 118).

נאמר לעד שירון לא רצה לפגוע בו ולא בא במטרה לפגוע בו וסיפר בדיוק מה שארע, השיב העד שהארוע ארע לפני זמן רב, הוא היה שיכור התנהג באופן רע מאוד, הוא צעק, הוא המשיך לצעוק, הוא עשה הצגה, כשהוא יצא מאייס והשוטר אמר לו ללכת משם, ששאל אם הוא יכול לקבל את המאווררים, הוא הסתובב ואמר אידיוט. יחד עם זאת הוא לא אדם שמסתובב ומאיים על אנשים והוא התקשר למשטרה אותו יום כי לא נתנו לו את המאווררים (עמ' 118).

נאמר לעד שהאזרח שהיה בתחנת המשטרה אמר שהשוטרים לא נגעו בו והוא עשה הצגה, השיב שלא מכחיש שעשה הצגה אך השוטרים דחפו אותו כמו שהדגים פעם אחת, והוא עשה הצגה כי הוא היה שיכור (עמ' 119). נשאל והשיב כי הוא אינו זוכר מי כתב את התוספת על האמרה שלו, ת/3, הוא היה שיכור ואינו זוכר כמה דברים טיפשיים הוא עשה. הוא מאשר שהכתוב על גבי ת/3 נכתב בכתב ידו.

נשאל הנאשם כיצד ידע לתקן את האמרה בכתב ידו כאשר לדבריו היה מאוד שיכור השיב "אני שיכור בתפקוד גבוה" (עמ' 119 שורה 22).

באשר לשיחה הטלפונית עם פולינה, נאמר לנאשם שהוא נחקר אודות הארוע באמרתו המוצג ת/6 והוא בכלל לא זכר את השיחה. השיב הנאשם שהוא בתקופה ההיא לקח תרופות רבות ולא זכר, אבל עתה הוא נזכר (עמ' 119).

נאמר לנאשם שבמשטרה הוא הכחיש את מה שפולינה אומרת, עם זאת הוא לא סיפר מה שסיפר בבית משפט. השיב הנאשם, שאם יענה על השאלה זה לא יהיה לזכותו. הוא לא יודע, לא זוכר מה ארע אבל הוא יודע שלא איים על פולינה, הוא רק אמר שהוא יתבע אותם למשפט (עמ' 120 שורה 6). נאמר לנאשם שבבית משפט בעדותו הוא אמר שהוא שאל את פולינה אם היא רוצה שיבוא למרפאה עם כל הבלגן של הרגל שלו, אבל אם זה היה נכון, מדוע הוא לא אמר את הדברים באמרתו במשטרה. השיב הנאשם שעבורו זה היה שטויות, הארוע ארע לפני 4 שנים, זה שיערה בכוס תה, הוא פשוט רצה ללכת הביתה. נשאל הנאשם אם קרא לפולינה זונה והשיב בשלילה ככל שהוא יודע. הוא רק איים בפעולה חוקית ללכת למשפט.

נאמר לנאשם שבארוע של ד"ר נוימרק אישר שאמר שהפקידות הן זונות, השיב הנאשם שזה באמת מה שהוא אמר, אבל לא מה שהתכוון לומר. נשאל הנאשם אם אמר דברים שאינם נכונים באמרתו במשטרה והשיב, שהוא ניסה לומר שהן מזונות את עצמן, והוא אמר אתן זונות את עצמכן, אבל לא קרא לאנשים זונות ויש הבדל, והאם התביעה מבינה את ההבדל. הכוונה שלו היתה שהן מוזילות את עצמן (עמ' 120).

העד מסר כי הוא אמר את המילה זונות אבל הכוונה שלו היתה שבהתנהגות שלהן הן מוזילות את עצמן. העד אישר שהארוע עם ד"ר נוימרק נסב סביב כרטיס שגוי והארוע שרצו למכור לו ביטוח של מכבי היה קשור לארוע אחר וארע בפעם אחרת. העדות טעו אם הן התייחסו לשני הארועים כארוע אחד, בשל חלוף הזמן.

החוק, ההלכה הפסוקה והפסיקה:

סעיף 192 עניינו "איומים". הסעיף מורה:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

היסוד העובדתי, בעבירת האיומים הינו השמעת האיום. איום רציני וממשי. (ראו כב' השופט קדמי על הדין בפלילים חוק העונשין, חלק רביעי מהדורה מעודכנת תשס"ו-2006, שם בעמ' 2123).

מבחנו של איום אובייקטיבי על פי האדם הסביר (ראו שם, עמ' 2124).

האיום הוא בכל דרך שהיא בפגיעה בערכים המוגנים המצוינים בסעיף (ראו שם, עמ' 2128).

באשר **ליסוד הנפשי** נדרשת כוונה להפחיד את האדם או להקניטו (ראו שם עמ' 2129).

גם ידיעה כי קימת אפשרות ממשית ברמה גבוהה של הסתברות כי היעד של ההפחדה או ההקטנה יתממש עקב האיום, די בו כדי לענות על היסוד הנפשי.

ברע"פ 2038/04, **לם נ' מדינת ישראל**, (4.1.06) כב' בית המשפט קבע:

"...השאלה אם התנהגות מסוימת, או מעשה כלשהו, הינם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאיים, לפיכך, בבואנו לבחון אם התבצעה עבירת איומים עלינו לאתר, בכל מקרה ומקרה, את המאיים שאליו הפנה המאיים את האיום וזאת כדי שנוכל לקבוע אם היה בהתנהגותו או במעשהו של המאיים כדי להטיל אימה בליבו של "אדם מן היישוב" שהיה נמצא בנסיבותיו של אדם זה...".

ברע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, (6.9.89) קבע כב' בית המשפט:

"שני יסודות לה לעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר", והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". בעוד שהעבירה לפי סעיף 192 נעברה, כשכוונת המאיים להפחיד את המאיים או להקניטו.

מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט (PERSON'S PEACE OF MIND) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין...מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה. "

בע"פ 3779/94, חמדני נ' מדינת ישראל, (16.2.98) כב' בית המשפט קבע:

"הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת איומים הינו ה"איום" עצמו. משנעשה איום "בכל דרך שהיא", והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של אדם, או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי. האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף כאמור".

נקבע בפסק הדין כי המבחן הוא אובייקטיבי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו אדם רגיל מן הישוב בנסיבות של האדם שנגדו הופנה האיום.

באשר ליסוד הנפשי, נקבע בפסק הדין כי **"קבע המחוקק כי האיום נעשה "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". עניין לנו איפוא בעבירה שנדרשת בה מחשבה פלילית, היינו מודעות של עושה העבירה להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי במעשיו, כשהוא פועל במטרה להפחיד או להקניט. דרישת היסוד הנפשי מתמלאת כמובן, כאשר המאיים פועל במטרה להפחיד או להקניט אך מתקיימת גם אם למאיים היתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות עד כדי קרוב לוודאי כי התנהגותו יש בה כדי להפחיד או להקניט".**

המונח "הקנטה" פורש בהלכה הפסוקה כעשיית מעשה שיש בו כדי לגרום רוגז ברמה מקבילה להפחדה (ראו **פלוני נ' מדינת ישראל**, ע"פ 5498/10, שם, מול סעיף כ"ה).

אין חובה להוכיח את היסוד העובדתי והנפשי לגבי כל אחד ממאפייני האיום (ראו פס"ד רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**). כמו כן אמירה המושמעת באוזני אדם אחר וקיים בה מסר של פגיעה באחר יכולה להוות איום (ראו רע"פ 2038/04).

סעיף 288 לחוק עניינו "העלבת עובד ציבור".

הסעיף מורה:

"המעליב בתנועות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו - מאסר ששה חדשים".

כב' השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק רביעי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, עמ' 1720-1721, לעניין היסוד העובדתי בהעלבה כתב:

"[המעליב] [המעשה]- במשמעותו הלשונית, לאמור: מכלים, פוגע בכבוד, מבייש... בתנועות, במלים או במעשים" [מאפייני המעשה- נסיבה] - לאמור: בכל דרך אפשרית של "העלבה", לרבות בתנועות או במעשים

שאינם מלווים באמירה כלשהי. להמחשה: "מטומטם" - מהווה מלת גנאי מעליבה; קללות וגידופים ותנועות בלתי מוסריות- מהווה העלבה; והוא הדין: "ב"ריקה" בפניו של קצין משטרה, או בהטחת הכינויים "שקרן" ו"גס רוח" בפניו של פקיד ציבור (לרבות בשיחת טלפון).

להדגיש: דברי העלבון צריכים להיאמר ב"פניו" של עובד הציבור: ת"פ 1263/01(נצ').

באשר לתיבה "כשהם ממלאים תפקידם" -... כאשר הם פועלים, הלכה למעשה, במסגרת הסמכות שהוקנתה להם בחוק; ויש הגורסים - כאשר הם ממלאים "פונקציה" הגלומה בתפקידם, בין שהם מצויים במסגרת "סמכותם" ובין שהם חורגים ממנה". (ראו שם בעמ' 1722)

באשר ליסוד הנפשי:

"העבירה לפי סעיף זה הינה עבירה התנהגותית, שהוראות סעיף 20(א) המתייחסות לתוצאה אינן חלות לגביה; ובתור שכזו, באה דרישת היסוד הנפשי להרשעה על פיה לכלל סיפוקה ב"מודעות" כלפי טיב ה"מעשה" וכלפי התקיימותן של הנסיבות.

עם זאת, יש גורסים כי משמעותו הבסיסית של המושג "להעליב" טומנת בחובה "כוונה להעליב"; וכי בהיעדר כוונה כזו- במשמעות של "חפץ" בהעלבה- אין בסיס להרשעה, ופיזיות גרידא לא תספיק" (שם בעמ' 1723).

ברע"פ 229/12, צבי כהן נ' מדינת ישראל (16.10.12), דן כב' בית המשפט בארוע בו המבקש אמר למתנדב משטרתי "מושתן וילד מפגר".

המבקש הגיש בקשת רשות ערעור לכב' בית המשפט העליון לאחר שערערו על הרשעתו בבית המשפט המחוזי נדחה.

כב' בית המשפט במקרה שם, איזכר את פסק הדין בענין דנ"פ 7383/08, אונגרפלד נ' מ"י (11.07.11), במקרה שם "הסכימו כלל שופטי ההרכב המורחב כי השאלה המרכזית העומדת על הפרק היא שאלת האיזון בין חופש הביטוי מחד לבין ההגנה על תפקודו התקין של המינהל הציבורי מאידך, והדעות נחלקו באשר לפרשנות הראויה לעבירה שתוביל לפגיעה המידתית ביותר בחופש הביטוי... " (שם, מול סעיף 19, רע"פ 229/12).

כב' בית המשפט קבע כי "...ישנו ספק רב אם הביטוי "מושתן וילד מפגר" חרף הבוטות שלו עולה כדי "העלבה" בהתאם להלכה שנקבעה בפרשת אונגרפלד. בפרשת אונגרפלד נקבע כי כדי שיתקיים יסוד ההעלבה יש להוכיח שהאמירה עומדת בשני מבחנים - המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי. מבחינה תוכנית, יש להוכיח כי האמירה היא בגדר "מעשים קיצוניים של פגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור". מבחינה הסתברותית, יש להוכיח כי קימת וודאות קרובה לכך שמעשה ההעלבה יוביל לפגיעה קשה בתפקודו של השירות הציבורי". (שם, בסעיף 20, רע"פ 229/12).

כב' בית המשפט קבע שם כי "נדמה כי הדברים נאמרו בלהט הרגע... וההסתברות כי יהיה בדברים כדי לפגוע בתפקוד הרשות נמוכה ביותר". (שם, בסעיף 20, רע"פ 229/12).

בפסק הדין בעניין אונגרפלד, דנ"פ 7383/08, כבוד בית המשפט קבע:

"גבולותיה של הנורמה הפלילית האוסרת על העלבת עובד ציבור נקבעים כפרי איזון בין שני כוחות מנוגדים: הכח האחד, תכליתו להגן על עובד הציבור במילוי תפקידו, ודרך הגנה זו, להגן על השירות הציבורי בכללותו. הכח האחר, הנוגד, תכליתו להותיר מרחב מספיק לחופש הביטוי והביקורת של האזרח כנגד מוסדות השלטון, השירות הציבורי, ועובדיו. מתח ערכים זה הוא הקובע את מרחב התפרשותה של הנורמה הפלילית. נקודת האיזון בין הערכים הנוגדים נקבעת בשני מעגלים - פנימי וחיצוני.

המעגל הפנימי עניינו בפרשנות הנורמה הפלילית מתוכה, על רקע הערכים הכלליים של השיטה, וההגנה החוקתית הניתנת לחופש הביטוי. בהשראת אמות המידה של פסקת ההגבלה שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, נדרשת פרשנות תכליתית מצמצמת של הנורמה הפלילית, וייחודה למצבים חריגים וקיצוניים בלבד של העלבה, שמתקיים בה מבחן הודאות הקרובה לפגיעה ממשית ביכולת התיפקוד של עובד הציבור, בהשלכתו על השירות הציבורי כולו. כאשר מדובר בפגיעה בליבה הפנימית העמוקה של כבודו של עובד הציבור כאדם, בהשלכה על כבודה ואמינותה של המערכת הציבורית, ובהתקיים מבחן הודאות הקרובה לפגיעה ממשית כאמור, מתקיים מעשה "העלבה", אשר בשילוב עם היסוד הנפשי מסוג מודעות, מקיים את יסודות העבירה. השאלות אם יש באמירה הפוגענית משום אמת או שקר, או האם הפוגע האמין בתום לב בכנות אמירתו, אינן רלבנטיות לגיבושו של האיסור הפלילי. מקומה של השאלה האם יש אמת או שקר בדברים הינה במסגרת בחינת תוכנה של תלונה כנגד עובד ציבור המוגשת כדין אל הרשויות, הכפופה לפיקוח שיפוטי. כנות אמונתו של הפוגע בנכונות אמרותיו גם היא אינה מהווה הגנה בפני התגבשות יסודות העבירה.

אשר לפגיעות שאינן מגיעות כדי העלבה בדרגה חמורה וקיצונית, נדרש עובד הציבור לרמת סיבולת גבוהה, לנחישות ויכולת עמידה בלחצים ובקשיים שונים, שהם מנת חלקו של משרת הציבור.

במעגל הפנימי העוסק בפרשנות יסודות העבירה מתוכה, איזון זה בין חופש הביטוי לאינטרס ההגנה על עובד הציבור והשירות הציבורי מגדיר את משמעותו הנורמטיבית של יסוד ה"העלבה", ותוחם אגב כך את תחומי התפרשותה של העבירה.

במעגל החיצוני, העוסק בדרך יישומה של עבירת העלבת עובד ציבור, הלכה למעשה, נתונה ליועץ המשפטי לממשלה סמכות רחבה לשקול ולהחליט אימתי להגיש כתב אישום בעבירה זו. במסגרת שיקול דעת זה, ניתן להביא בחשבון שיקולים שונים, ובהם שיקולים חיצוניים לעבירה, הקשורים באינטרס הציבורי במובנו הרחב. בענין זה, גיבש היועץ המשפטי לממשלה הנחיות מטעמו. בגדרם של המנגנונים החיצוניים העשויים להשפיע על אופן יישומה של מדיניות התביעה בענין העמדה לדין בעבירה זו, ישנה משמעות גם לעקרונות חוק העונשין בדבר "זוטי דברים" וכלל "הפירוש המקל" עם הנאשם" (סעיפים 59-61 לפסק הדין).

ברע"פ 5991/13 אליצור סגל נ' מדינת ישראל (2.11.17), כבוד בית המשפט חזר על ההלכה שנקבעה בפסק הדין בעניין אונגרפלד וקבע שאין לבטלה ויש לפעולה לאורה, עם זאת נדרשים פיתוח מסוים של ההלכה שנקבעה שם והבהרה נוספת לגבי גבולות עבירת ההעלבה באופן שיש בו כדי לצמצם את תחולתה.

"בפרשנותה של עבירת ההעלבה יש למצוא את נקודת האיזון הראויה בין הערך המוגן הניצב בבסיסה לבין הזכויות הנפגעות בעקבותיה, בדגש על חופש הביטוי... כלומר יש למצוא את "שביל הזהב" שיאפשר להבטיח את תפקודו התקין של המינהל הציבורי, תוך הפגיעה המידתית ביותר בחופש הביטוי... בנוסף, בעת פרשנות העבירה יש להביא בחשבון גם את הכלל בדבר הפרשנות המקילה עם הנאשם בפלילים, שלפיו אם הדין ניתן לכמה פירושים סבירים לפי תכליתו, יש לבחור בפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפיו..."

"על רקע זה, על רקע זה, ראוי בעיניי לחדד ולהבהיר כי במסגרת המבחן התוכני אכן יש ליתן משקל גם לעוצמת הפגיעה בחופש הביטוי אשר נבחנת, כאמור, בהתאם לחשיבותו של הביטוי הנדון. פגיעה זו יש לאזן למול הפגיעה בכבודו של עובד הציבור. המשמעות היא שככל שהפגיעה בחופש הביטוי קשה יותר (ובמילים אחרות, ככל שהביטוי ממש יותר את תכליותיו של חופש הביטוי) כך נדרשת פגיעה קשה יותר בכבודו של עובד הציבור כתנאי להתקיימות העבירה. בדרך זו ניתן להגיע לאיזון המיטבי בין שתי הזכויות ולהבטיח כי עבירת ההעלבה אכן תחול רק במקרים המתאימים. על פי הלכת אונגרפלד, רק פגיעה קשה וחמורה בכבודו של עובד הציבור תצדיק החלה של העבירה. על רקע זה יש לחדד כי הרף שנקבע - שהוא גבוה מלכתחילה - הוא לטעמי הרף המינימלי להחלת העבירה, ולא ניתן להעמיד לדין בשל פגיעה בכבוד הנופלת מכך. רף זה ילך ויגבה עוד בהתאם לחשיבותו של הביטוי העומד על הפרק, ובמיוחד מקום שמדובר בביטוי פוליטי".

עוד נקבע:

"יסוד ה"העלבה" בעבירה נבחן באופן אובייקטיבי-נורמטיבי, היינו בהתאם לרמת הסיבולת הנדרשת מעובד ציבור סביר, להבדיל מהעובד המסוים שכלפיו כוון הביטוי (הלכת אונגרפלד, בעמ' 58, 60) (המשנה לנשיאה א' ריבלין), בעמ' 91 (השופטת (בדימ') א' פרוקצ'יה) ובעמ' 131-132 (השופט א' רובינשטיין). ראו גם סעיף 5 להנחיית היועץ). בחברה דמוקרטית ממילא נדרש כל אדם לסיבולת גבוהה ביחס לביטויים גם אם אינם נעימים ואף אם הם פוגעים. אולם, כפי שהובהר בהלכת אונגרפלד, כשמדובר בעובד ציבור, מצופה כי תהיה לו סיבולת גבוהה עוד יותר לכך..." (סעיף 47 לפסק הדין).

מיהו עובד ציבור:

סעיף 34 כד לחוק העונשין עניינו "הגדרות".

הסעיף מגדיר עובד ציבור כדלקמן:

[תשי"ז]

(1) "עובד המדינה, לרבות חייל כמשמעותו בחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955;

(2) עובד רשות מקומית או רשות חינוך מקומית;

(3) עובד מועצה דתית;

- (4) עובד המוסד לביטוח לאומי;
- (5) עובד בנק ישראל;
- (6) עובד ההסתדרות הציונית העולמית, הסוכנות היהודית לארץ ישראל, קרן קיימת לישראל, קרן היסוד - המגבית המאוחדת לישראל, לרבות חבר מועצה או הנהלה במוסדות אלה;
- (7) עובד לשכת שירות התעסוקה;
- (8) עובד מפעל, מוסד, קרן או גוף אחר שהממשלה משתתפת בהנהלתם, לרבות חבר מועצה או הנהלה בגופים אלה;
- (9) בורר;
- (10) נושא משרה או תפקיד על פי חיקוק, בין במינוי, בין בבחירה ובין בהסכם, אף אם איננו אחד מעובדי הציבור המנויים בפסקאות (1) עד (9);
- (11) דירקטור מטעם המדינה בחברה ממשלתית, בחברה בת ממשלתית או בחברה מעורבת, כמשמעותן בחוק החברות הממשלתיות, תשל"ה-1975, וכן עובד של חברה כאמור או אדם המועסק בשירותה;".

סעיף 452 לחוק עניינו "היזק בזדון".

הסעיף מורה:

" **ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר.**"

היסוד העובדתי הוא "ההורס או הפוגע בנכס". "הורס" - לחלוטין; ו"פוגע" - גרם נזק".

היסוד הנפשי הוא "במזיד".

מדובר בעבירה תוצאתית של מחשבה פלילית ומודעות כלפי היסוד העובדתי וכן פזיזות כלפי התממשות התוצאה (ראו כב' השופט קדמי, "על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק שני, מהדורה מעודכנת תשס"ו-2005, שם בעמ' 1088-1009).

סעיף 447(א) לחוק עניינו "הסגת גבול כדי לעבור עבירה"

הסעיף מורה:

" **(א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:**

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.

(ב)....".

כבוד השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק שני, מהדורה מעודכנת תשס"ו-2005, בעמוד 979 כתב כי לעבירה שתי חלופות בסיסיות האחת שעיקרה כניסה לתוך או על פני נכס המוחזק בידי אחר והשניה שעיקרה בהישארות בנכס.

"גם" הכניסה וגם ה"הישארות" צריך שתהיינה מלוות ב"כוונה" מן ה"כוונות" הנקובות בגוף הסעיף: "להפחיד...להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה".

הרכיב העובדתי הינו כניסה לנכס לתוכו או על פניו.

"כניסה"- והוא הדין ב"הישארות"- יכול ותהא "לתוך" נכס, ויכול ותהיה "על פניו" של נכס; ו"נכס"- יכול ויהיה מקרקעין ויכול ויהיה מטלטלין..."

כך למשל "כניסה לחדרה של אשתו...שעבדה בבניין קופת חולים... המחזיק לעניין זה הוא מחזיק פיזי גם אם החזקה היא ארעית- כך מספיקה החזקתם של שומרים במקום- ולכן נראה כי די בחזקתה של אחות בקופת חולים בחדר עבודתה, אליו לא רשאים להיכנס... אלא ברשותה". (שם בעמוד 982).

לעניין היסוד השני בחלופה הראשונה נקבע כי "המעשה האסור" ייעשה "כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה", קרי: נדרשת כאן "כוונה"..."

החלופה השניה המנויה בסעיף קטן 2 הינה הישארות בנכס לאחר הכניסה כדין.

"המדובר כאן ב"הישארות" שלא כדין בנכס, לאחר שהכניסה- לתוכו או על פניו- היתה כדין; ו"שלא כדין"- משמעו, ללא הצדק בדיון.

ככלל, המדובר ב"הישארות" בניגוד לרצונו של המחזיק ועל אף דרישה מפורשת מצידו לעזוב את המקום..."

באשר לשתי החלופות נרשם באשר ליסוד הנפשי: "לא די שהכניסה נעשית שלא כדין אלא צריך שהדבר ייעשה 'מתוך כוונה' להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו או להקניטו או לעבור עבירה..." ברם, בהתחשב בכך כי המדובר בעבירה התנהגותית, משמעותה של דרישת ה"כוונה" היא: שאיפה להשיג את המטרה (ועל כן מכונה עבירה מסוג זה: עבירה התנהגותית מטריתית)".

בהמשך נרשם: "משמעותו של המושג "להקניט" (שבנוסח הנוכחי) רחבה יותר ממשמעותו הלשונית של המושג "להרגיז" (שהיה בנוסח שבפ"ח פ' 1936), ועל- פי ההלכה הפסוקה היא כוללית: תחושת "אי נוחות"...; תחושת "מורת רוח"... "הקנטה לשמה"..."

הודגשה כי: "...הלכה פסוקה היא שעצם כניסתו של אדם לרשותו של אחר, בלי הסכמתו ובניגוד לרצונו, עשויה בדרך כלל להרגיזו... וכאן לא היו מסיבות שמהן אפשר היה להסיק שלא היתה למערער כוונה כזו.."

האם אחות או רופאה נכנסות תחת הכותרת עובדות ציבור?

בפסק הדין בעניין ת"פ 31699-08-15 מדינת ישראל נ' לחמיש (06.01.16), כבוד השופט אבינור דן בסוגיה וקבע בין השאר, כי המחוקק הרחיב את ההגדרה של עובד ציבור בעבירות אחרות ולא בעבירה של העלבת עובד ציבור וקבע כי ניתן ללמוד "שמעצם העובדה שהמחוקק הרחיב את הגדרת עובד הציבור בעבירות אחרות, אך לא עשה כן בעבירה דנא, יש מקום ללמוד כי הדבר נעשה בכוונת מכוון... המחוקק מצא לנכון "להוסיף ולקבוע חלופה ספציפית של תקיפת "עובד חירום", שעניינה בהגנה על צוותי חירום- שהגדרתם כוללת אח (וכמובן אחות)- העובדים בחדרי מיון...".

בנסיבות אלה נקבע בפסק הדין שאין על בית המשפט לנקוט בדרך של פרשנות מרחיבה את גדרה של העבירה, והמסקנה שכבוד בית המשפט הגיע אליה היא שהמתלוננת שם, אינה באה בהגדרה של עובד ציבור, והמתלוננת שם שימשה כאחות קופת חולים.

סייג השכרות המדעת:

סעיף 34ט לחוק העונשין עניינו "שכרות".

סעיף (ב) מורה:

"עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה".

בפסק הדין בע"פ 7701/14 מחמד סלא אל טייב נ' מדינת ישראל (16.05.16), כבוד בית המשפט קבע:

"...סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין יוצר חזקה משפטית חלוטה הקובעת כי רואים את המעשה שעשה אדם בשכרותו כמעשה שנעשה במחשבה פלילית, אם מדובר בעבירה התנהגותית; או באדישות, אם מדובר בעבירה תוצאתית. הווה אומר, כי הוראת סעיף 34ט(ב) היא בבחינת "הגנה מדומה", אשר מרחיבה את אחריותו הפלילית של עבריין שיכור, אשר בהתנהגותו החופשית הכניס עצמו למצב של שכרות, וחושפת אותו לסיכון הטמון בנשיאת אחריות פלילית למעשיו בעת שכרותו..."

עוד קבע כב' בית המשפט:

"יחד עם זאת, הוראת סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין עשויה להעניק הגנה מסוימת מפני הרשעה בעבירות תוצאה בהן נדרש יחס חפצי של כוונה מצד המבצע להתרחשות התוצאה... כעולה מסעיף 34ט(ד), על מנת לחסות תחת כנפי סייג השכרות מדעת יש להוכיח את קיומם של שלושה תנאים מצטברים: (א) היותו של נאשם נתון תחת השפעתו של אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה; (ב) הנאשם חסר יכולת של ממש להבין את המעשה,

את הפסול בו או חסר יכולת להימנע מעשיית המעשה (להלן: תנאי היעדר היכולת); (ג) התנאי השני מתקיים כתוצאה מהתקיימותו של התנאי הראשון, קרי, קיומו של קשר סיבתי בין שני התנאים הראשונים... כידוע, הנטל להוכחת הסייגים השונים לאחריות הפלילית, לרבות סייג השכרות, מוטל על כתפיו של הנאשם בדיון הפלילי, בהתאם לחזקה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין. בהתאם להוראת סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין, על הנאשם להקים ספק סביר שמא מתקיים סייג לאחריות פלילית בעניינו. ככל שספק כאמור לא הוסר, יחול הסייג.

בהתאם לכך, הנטל להוכיח את התקיימותם של שלושת התנאים המצטברים המגבשים את סייג השכרות החלקית רובץ לפתחו של הטוען לו, כאשר עליו להוכיח כי קיים ספק סביר שכל אחד מתנאי הסייג מתקיימים בעניינו... בעניין זה יודגש כי לא די בעובדה שבדמו של מבצע עבירה נמצא ריכוז אלכוהול, כדי להוביל למסקנה כי פעל "במצב של שכרות"...

על מנת להכריע בשאלת התקיימותו של תנאי היעדר היכולת - קרי, לבחון אם נאשם היה חסר יכולת של ממש להבין את המעשה, את הפסול בו או חסר יכולת להימנע מעשיית המעשה - הציבה הפסיקה שורה של אינדיקציות ראייתיות. בכלל זה נקבע כי יש לבחון, בין היתר, עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם או לגבי סימני שכרות בו; עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוניו האישיים; הצהרות שהשמיע הנאשם בעת או בסמוך לביצוע המעשה, המעידות על כוונתו; ועד כמה זוכר הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה".

ממצאים ומסקנות:

התנהלותו של הנאשם כפי שעלתה מהראיות:

מראיות התביעה עלה כחוט השני שהנאשם, עת אינו מקבל את מבוקשו, מתנהל באופן בוטה ומאיים על הזולת בהתנהלותו.

עוד עלה כי הנאשם נוהג להתקרב מאד לבני שיחו עת הוא כועס וכאשר הוא מדבר עמם מנפנף בידיו וצועק.

עוד עלה כי הנאשם השתמש בהזדמנויות שונות בתיבה "זונה" כלפי בת השיח או כלפי עובדות קרובות לבת השיח. כמו כן נוהג לאיים באופן שאומר שהוא יבוא ויעשה בלגן, וכן נוהג לכנות את בן שיחו "אידיוט".

מעדות ד"ר מיכל נוימרק עלה כי הנאשם עמד כחצי מטר ממנה בעת שדיבר אתה, צעק ונפנף בידים, והעדה חשה מאוימת מהתנהלותו.

מעדות הגב' מיכל אלעד עלה שהנאשם צעק ונפנף בידים וכן צעק כלפיה "כל המזכירות שלך זונות".

מעדות העד מונטיליו עלה שהנאשם צעק וקרא לשוטר "אתה מטומטם אתה אידיוט".

מעדות השוטר ברג עלה שהנאשם צעק.

מעדות השוטר חג'ג' עלה שהנאשם קרא לשוטר "אידיוט", צעק וקילל במהלך הארוע אליו הגיע השוטר בחנות אייס.

מעדותה של הגב' פולינה יוליש עלה שהנאשם צעק, כעס, אמר לה שהוא יבוא לעשות בלגן, בסוף השיחה אמר לה איזה זונה וניתק את הטלפון.

מעדותו של מר ירון גולדמן עלה שהנאשם צעק, השמיע מלים בוטות, היו לו תנועות גוף מאיימות.

מעדותו של מר נתנאל אלבוחר עלה כי הנאשם אמר שהוא יגיע לסניף ויעשה בלגן. כשהגיע, צעק, קילל, עמד מולו צמוד אליו פנים מול פנים, וכשצעק הרים את הידיים לשני הצדדים.

מעדות גב' ד"ר קרדש עלה כי הנאשם צרח ואיים.

מעדותו של מר נביל עביד עלה כי הנאשם צעק, קילל על רקע גזעני, התקרב פנים אל פנים למנהל והיה עליו לעמוד ביניהם על מנת שהנאשם לא יתקוף את המנהל.

הנאשם העיד על עצמו כי בשל מראהו, מימדי גופו וצורת דיבורו נאמר לו על ידי הרופא שטיפל בו שהתנהלותו מאיימת, ובלשונו: "הרופא שלי הסביר לי את זה פעם ואני מבין את זה. "אם אדם גדול כמוני עומד שם וכועס זה נראה מאיים" (עמ' 106 שורות 2-3) עוד מסר כי "כל אחד בארץ מדבר עם הידיים" (עמ' 117 שורה 18).

האישום הראשון:

האישום הראשון מייחס לנאשם עבירות של היזק לרכוש במזיד, איומים ועבירה של הסגת גבול פלילית.

עבירה של היזק לרכוש במזיד:

בא כח המאשימה טענה בסיכומיה כי המאשימה לא הוכיחה את העבירה ועתרה להורות על זיכוי מהעבירה של היזק לרכוש במזיד. עם זאת עתרה להרשיעו בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.

שקלתי את העתירה.

באשר לעבירה של היזק לרכוש במזיד, אני מורה על זיכוי של הנאשם לאור עתירת בא כח המאשימה.

לא מצאתי שאני נדרשת להרחיב מעבר לאמור.

דא עקא, באשר לעבירה החלופית של התנהגות פרועה במקום ציבורי, עבירה אשר המאשימה עתרה להרשיע הנאשם, מבלי להכריע אם יש ממש בעתירה, מצאתי כי לא ניתן להעתיק לבקשת המאשימה ולהרשיע את הנאשם בעבירה חלופית.

סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982, ענינו "**הרשעה בעבירות על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום**".

המחוקק הסמיך את בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו בפניו אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן, וכן סייג נוסף מפורט לעניין העונש שניתן להטיל עליו.

דא עקא, במקרה הנדון לא הוזהר הנאשם כי עליו להתגונן מפני עבירה נוספת, משכך, לא ניתן להרשיעו בעבירה חלופית, גם אם הייתי קובעת שהתגלו ראיות לעבירה חלופית. אולם, כאמור, לא מצאתי כי עלי להדרש לסוגיה בשל העובדה שהנאשם לא הוזהר.

עבירת האיומים:

העדים אשר עדותם התייחסה לאישום הראשון הינם ד"ר קרדש והנאשם.

הנאשם כפר במיוחס לו.

הנאשם טען כי הוא לא אמר לד"ר קרדש את המיוחס לו. עוד טען שילדיהם לא למדו באותה מסגרת באותה עת. לציין כי באמרתו במשטרה הנאשם התייחס לארוע באופן שהוא אמר שהוא דיבר עם אשה שמנהלת את המקום ואמר לה שיש מנהלת חדשה שממשיכה בצעדים שלה לטיפול גרוע, אבל הוא לא איים עליה (המוצג ת/7 שורות 68-70).

ד"ר קרדש מסרה כי היא לא הגישה תלונה בזמן אמת.

לציין כי התלונה הוגשה ביום 30.3.15 אודות ארוע שארע ביום 28.2.13.

ד"ר קרדש מסרה כי מסרה את תלונתה על סמך זכרונה.

מסרה שהנאשם אמר לה שהוא יודע היכן היא גרה ושהילדים שלה נמצאים אחר הצהריים בבית.

מסרה כי לא התלוננה בזמן אמת מאחר ורחמה על הנאשם וגם שאלה את הרופאה שטיפלה בו, אם הוא יכול לממש את איומיו, והנ"ל השיבה שלא.

מסרה כי הרופאה שטיפלה בנאשם שמעה חלק מחילופי הדברים שהיו בינה ובין הנאשם ולא יכלה לצאת כי היא היתה בטיפול.

בנוסף מסרה שהארוע היה מלווה ברגשות והיא איננה זוכרת את כל פרטי השיחה, הגם שדבקה בדבריה לפיהם הנאשם אמר לה שהוא יודע היכן היא גרה ושילדיה נמצאים בבית.

שקלתי את הראיות שהובאו לפני והחלטתי להורות על זיכוי של הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו באישום הראשון מחמת הספק, ואפרט.

האיום הראשון המיוחס לנאשם הופנה כלפי ד"ר קרדש כטענת התביעה.

ד"ר קרדש מסרה עדותה בחלוף כשנתיים ימים ממועד הארוע הנטען.

ד"ר קרדש לא ערכה תרשומת בזמן אמת אודות תוכן האמירות.

ד"ר קרדש מסרה כי היא שוחחה עם הרופאה שטיפלה בנאשם במועד הארוע, טענה כי הרופאה שמעה חלק מחילופי הדברים אולם לא היה באפשרותה לצאת כי היא היתה בטיפול.

עת נאמר לד"ר קרדש שהרופאה נשאלה אודות הארוע ולא אישרה את דבריה, העדה השיבה שהרופאה איננה זוכרת.

הרופאה שטיפלה בנאשם לא זומנה למתן עדות. לכאורה מחקירתה הנגדית של ד"ר קרדש עלה כי היתה פניה לרופאה (עמ' 81 שורות 22-23).

הדעת נותנת כי אם הרופאה אשר טיפלה בנאשם היתה תומכת בדברי ד"ר קרדש, היא היתה מוזמנת למתן עדות.

זאת ועוד, ד"ר קרדש מסרה כי לנאשם ולה הכרות קודמת ללא קשר לקופת החולים, קשר ממוסדות החינוך ומבית הכנסת. הנאשם הכחיש הכרות שלא במסגרת קופת החולים, והתביעה לא הוכיחה בראיות אובייקטיביות את דברי המתלוננת.

הרופאה ד"ר קרדש עשתה רושם מהימן, ואינני סבורה שהיא מסרה אודות ארוע שלא ארע, או אודות תחושות שהיא לא חשה.

עם זאת אני סבורה שלא ניתן להרשיע על סמך עדות שנמסרה בחלוף שנתיים ימים, על סמך זכרון של אדם אשר במועד הארוע היה נסער.

את העובדה שהעדה היתה נסערת ניתן להסיק מדבריה, העדה מסרה שהארוע היה "עם המון אמוציות" והסיטואציה לא היתה נעימה (עמ' 77). כמו כן ניתן להסיק מכך שהיא פנתה לדבריה לרופאה שטיפלה בנאשם במועד הנ"ל, על מנת לוודא אם הנאשם יכול לממש את איומיו.

הרופאה מסרה בעדותה כי הארוע היה מלווה ברגשות והיא לא זכרה את כל פרטי השיחה למעט את האיום שהשמיע הנאשם כלפיה (עמ' 77).

אפשרי שהעדה, בתום לב, לא מסרה בעדותה בשל תעתועי זכרון, או בשל המצב הנפשי הנסער בו היתה נתונה בעת הארוע, את המילים המדויקות שבהן השתמש הנאשם.

זאת ועוד, העדה מסרה שהיא דיברה עם הרופאה שטיפלה בנאשם כאמור לעיל, ועם קצין הבטחון.

כאמור הדעת נותנת כי עם הרופאה המטפלת נוצר קשר ונשמעו דבריה, דא עקא הרופאה לא זומנה למתן עדות.

באשר לקצין הבטחון, לכאורה הוא לא נחקר ולא זומן למתן עדות.

בנסיבות אלה בהן התביעה לא הביאה ראיות נוספות נדרשות מעבר לעדות המתלוננת, שהינה עדות כבושה ונמסרה על סמך זכרון של עדה שהיתה נסערת בעת הארוע, ואפשרי שבתום לב נפלה טעות בתוכן האמירות שהעדה טוענת שהשמיע הנאשם, אני סבורה כי לא הוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם השמיע את האיומים המיוחסים לו, ומשכך אני מורה על זיכוי מחמת הספק.

עבירה של הסגת גבול:

באשר לעבירה של הסגת גבול כפי הנטען בכתב האישום, העבירה נעברה באופן שהנאשם הגיע למקום כדי להפחיד ולהקניט את הרופאה ואת עובדי המקום.

הנאשם טען כי הוא הגיע למקום על מנת לברר אודות טיפול עבור בתו וניסה לשוחח עם מנהלת הסניף.

הנאשם הודה שהוריד את התמונות מהקיר, אולם לא הודה בגרימת הנזק לתמונות.

טען כי כשהרופאה צעקה עליו כשהוא החזיק את התמונות ביד, ושאלה אותו מה הוא עושה, הוא עזב את המקום.

טען כי אחת מהצוות אמרה לו שהיא מרגישה מאוימת, והוא עזב את המקום.

שקלתי הראיות.

הנאשם הגיע למקום הארוע על פי דבריו, אשר לא נסתרו, על מנת לקבל טיפול מיטיב לבתו. משמע, הנאשם נכנס לנכס כדין ולא על מנת לעבור עבירה.

הנאשם לא נשאר בנכס לאחר שנכנס כדין, שלא כדין.

לא נטען ע"י מי מהעדים שהנאשם נתבקש לעזוב ולא עזב.

לא נטען ע"י מי מהעדים שהגם שהנאשם נכנס לנכס כדין, הוא נשאר בו שלא כדין.

הנאשם הודה בכך שהוא הוריד את התמונות מהקיר עם זאת כפר בגרימת נזק לתמונות, וכאמור לעיל, התביעה עתרה לזכותו מעבירה של גרימת נזק לרכוש.

בנסיבות בהן לדברי הנאשם הוא עזב את המקום לאחר שהרופאה העירה לו אודות התמונות, והגם שלדברי הרופאה הנאשם השמיע כלפיה איומים, עם זאת העדה לא מסרה כי במהלך השיחה הנאשם נתבקש לעזוב את המקום ולא עזב, נהפוך הוא, לדבריה לאחר שהנאשם השמיע את האיומים היא עלתה למעלה והנאשם יצא, אזי, מצאתי כי בנסיבות אלה, התביעה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עבר עבירה של הסגת גבול, מצאתי לזכותו מעבירה של הסגת גבול על פי עובדות האישום הראשון, מחמת הספק.

לאור כל האמור אני מורה על זיכוי של הנאשם מהעבירה המיוחסות לו באישום הראשון, עבירה של גרימת נזק לרכוש, ועל זיכוי מעבירות של איומים והסגת גבול, מחמת הספק.

האישום השני:

באישום השני מיוחסות לנאשם עבירות איומים, העלבת עובד ציבור והסגת גבול פלילית.

המאשימה הפנתה לעדות של ד"ר נוימרק ולעדוטה של הגב' מיכל אלעד. הפנתה לתרשימים המוצגים ת/1 ו-ת/8 ולעדוטה השוטר חג'ג'.

עבירה של העלבת עובד ציבור:

העבירה המיוחסת לנאשם הינה כאמור עבירה של העלבת עובד ציבור באופן שהנאשם פנה לד"ר נוימרק אשר שמשה כמנהלת רפואית של הסניף, והעליב אותה ואת הגב' מיכל אלעד, אשר שמשה במועד הארוע כמנהלת הסניף, ואמר "כל הפקידות שלך זונות".

האם הגב' נוימרק וגב' אלעד הינן עובדות ציבור:

על פי סעיף 34 כד לחוק העונשין אפשרי היה לומר שד"ר נוימרק וגב' אלעד הינן עובדות ציבור, אם היה מוכח שהן עובדות מוסד או גוף אחר שהממשלה משתתפת בהנהלתם.

דא עקא, לא הובאה ראיה ע"י התביעה שהממשלה משתתפת בהנהלתה של קופת החולים מכבי. זאת ועוד, חוק העונשין בסעיף 382 א' שעניינו "תקיפת עובד ציבור" מתייחס לעובדי חירום, ואין התייחסות בחוק לעובדי קופת חולים.

משכך מצאתי כי בעניין שלפני יפים דבריו של כבוד השופט אבינור בת"פ 31699-08-14 בעניין לחמיש.

אני קובעת כי המתלוננות באישום זה אשר הינן עובדות בקופת חולים, אין לראותן כעובדות ציבור הואיל ולא ניתן בהליך פלילי ליתן פרשנות מרחיבה כאשר מתייחסים לעיסוק שמוסדר בחוק.

אני מפנה לדברי כבוד השופט אבינור בהחלטתו, שם בסעיפים 45-35 לפסק הדין.

לציין כי ב"כ הנאשם טען שהנאשם טען כי הוא לא השמיע את המיוחס לו, וכי האמירה שהשמיע היתה שהפקידות "מוזילות" את עצמן, את שירותן.

טען כי אין עסקינן בעובדות ציבור. טען שלא הוכח שמכבי הוא גוף ציבורי.

טען כי היועץ המשפטי בהנחיותיו מנחה להעמיד לדין בעבירה זו רק כאשר דברי העלבה נאמרו בנסיבות מסוימות, שאינן הנסיבות במקרה הנדון, ויש לבחון בקפידה רבה את הנסיבות.

באשר לאמירה עצמה טען כי יש ליתן פירוש מצומצם ללשון החוק, ומעשה העלבה יעלה לגדר עבירה רק אם מדובר

במעשים קיצוניים של פגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור, ובנסיבות בהן התביעה תוכיח שקיימת אפשרות של פגיעה משמעותית בעובד הציבור בעקבות האמירה.

כאמור טען כי לא מדובר במתלוננת שהיא עובדת ציבור.

טען כי הנסיבות לא מצדיקות הגשת אישום בעבירה זו ואין מדובר בביטוי שמהווה העלבה.

שקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים ואת הראיות שהובאו לעניין זה.

הגעתי למסקנה כי משלא הוכח שעסקינן במתלוננת שהינן עובדות ציבור, אין עלי להידרש לניתוח האמירה שהשמיע הנאשם ולקבוע האם עסקינן באמירה המהווה העלבה.

מצאתי כי בנסיבות אלה יש להורות על זיכוי הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור ובאישום זה.

עבירה של הסגת גבול:

העדות שעדותן רלוונטית לאישום זה הינן ד"ר נוימרק וגב' אלעד.

מעדותן של ד"ק נוימרק והגב' אלעד עלה שהנאשם נכנס למשרד אחורי ופתח דלת במשרד אחורי, אזור אשר לטענת העדות מיועד לצוות המשרד בלבד.

הנאשם טען בבית המשפט כי הוא היה במשרד של סגן המנהל והדלת של המשרד האחורי נפתחה, מדובר במשרד פנימי, הדלת היתה פתוחה. הוא חשב שד"ר נוימרק פתחה את הדלת, הוא רצה לדבר איתה והיא סרבה. הוא לא נכנס למשרד.

באמרתו במשטרה, המוצג ת/7, טען הנאשם כי הדלתות היו פתוחות ואין שם שלט שאסור להיכנס. כשנאמר לו שהוא לא יכול להיכנס, הוא אמר שאין שלטים ויצא (גליון 2 שורות 20-21; 33).

המאשימה טענה שמדובר בחלל פנימי ואי אפשר שלא להבין שהגישה לשם מיועדת רק לצוות הפנימי.

ב"כ הנאשם טען שהנאשם הגיע למרפאה לצורך הסדרת עניינים בקופת החולים, קבלת זריקה, ולא על מנת לבצע עבירה. לא היתה לו כוונה לבצע עבירה.

שקלתי הטענות:

עסקינן במשפט פלילי, ועל המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר שמדובר במקום שהגישה אליו אסורה.

לפיכך לטעמי בנסיבות בהן לא הוכח כי קיים שילוט במקום האוסר על הנאשם להיכנס לחדר והגם שמדובר בחדר

פנימי, ובנסיבות בהן לא נטען שגב' אלעד אמרה לנאשם, עובר לכניסתו לחדר, כי הכניסה לחדר האחורי אסורה, ובנסיבות בהן הנאשם נכנס לחדר על מנת לדון עם המנהלת אודות הכרטיס המגנטי שהונפק לו בטעות, הגם שצעק והתלהם, ובנסיבות בהן גם לטענת ד"ר נוימרק בחקירתה הראשית, ברגע שאמרה לנאשם שהיא חשה מאוימת ואם הוא לא יזוז היא תזמין משטרה, הנאשם יצא לבד מהסניף, לא מצאתי כי הוכחה עבירה של הסגת גבול מעל לכל ספק סביר, ומצאתי לזכותו מעבירה זו באישום זה, מחמת הספק.

בעבירת איומים:

העבירה המיוחסת לנאשם היא שהנאשם התפרץ לחדרה של ד"ר נוימרק וצעק לעברה "את מרגישה מאוימת" תוך שהוא נפנף בידיו לכל עבר.

אודות התנהלות הנאשם העידה הגב' מיכל אלעד. לדבריה הנאשם צעק "כל המזכירות שלך זונות".

בהמשך ד"ר נוימרק מסרה שהנאשם התפרץ לחדרה בסערת רגשות, עמד כחצי מטר ממנה, צעק ונופף בידיים. דבריו לוו בטונים גבוהים ובמלל של שיח אלים.

הנאשם שאל אותה אם היא מרגישה מאוימת והיא השיבה בחיוב.

המאשימה כאמור הפנתה לעדות המתלוננת ד"ר נוימרק ועדות הגב' אלעד.

ב"כ הנאשם טען כי לנאשם לא היתה כל כוונה לאיים והוא הגיע כועס מאחר והנפיקו לו כרטיס שלא שלו. עם זאת מיד כאשר ד"ר נוימרק אמרה שהיא מרגישה מאוימת הוא יצא והלך.

טען כי המדינה לא הרימה את הרף, ולא הוכיחה שהמתלוננת חשה מאוימת, מה גם שהנאשם לא ידע מדוע ד"ר נוימרק לא רצתה להיפגש עמו.

שקלתי הטענות:

אני סבורה כי בנסיבות בהן התפרץ הנאשם לחדר בו ישבה ד"ר נוימרק, נופף בידיו, צעק והתלהם, ודבריו נאמרו בטונים גבוהים, הוכיחה התביעה במידה הנדרשת כי התנהלותו של הנאשם היתה התנהלות מאיימת, והוכיחה את המיוחס לנאשם באישום השני, ככל שמיוחסת לו עבירת איומים.

לציין כאמור לעיל כי הנאשם עצמו, טען כי רופאו אמר לו שבעת שהוא מדבר בקול רם ומנופף בידיים, בשל מראהו, הוא משדר איום לזולת.

לאור כל האמור אני מורה על זיכוי של הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור משלא הוכח שעסקינן בעובדות ציבור, ועל זיכוי מחמת הספק מעבירה של הסגת גבול באישום השני.

אני מורה על הרשעתו בעבירה של איומים על פי עובדות האישום השני.

באישום השלישי:

באישום השלישי מיוחסות לנאשם עבירות של איומים, הסגת גבול פלילית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

באשר לאישום זה העידו מנהל סניף אייס, מר נתנאל אלבוחר, אחראי המשמרת מר נביל עביד, נהג המונית מר ירון גולדמן, השוטר שהגיע למקום הארוע מר חג'ג', השוטר שלומי ברג שהגיע לסייע והאזרח מר מונטיליו, שנכח בתחנה בעניין אחר.

עבירת האיומים:

מעדותם של מנהל הסניף ואחראי המשמרת עלה כי הנאשם נכנס לסניף, פנה באופן לא ראוי למנהל נתנאל, נעמד מולו פנים מול פנים במרחק אפסי, נדף ממנו ריח של אלכוהול, הנאשם הניף את ידיו וצעק.

הנאשם התנהל באופן ששפת גופו היתה מאיימת.

המאשימה טענה כי הנאשם, כפי שעלה מעדות המתלונן ואחראי המשמרת מר נביל, התקרב למתלונן קרבה של ממש, במרחק אפסי, פנים מול פנים, והתנהגותו היתה חריגה באופן שהחליטו להזמין משטרה.

הפנתה לכך שנהג המונית מסר שהנאשם התנהל בצורת גוף מאיימת, תוך הנפת ידיים והוא ביקש מהנאשם להתרחק מהמתלונן.

הנאשם בעדותו מסר כי הוא נכנס לחנות בצעקות אך לא היתה לו כוונה לאיים והוא לא איים.

באמרתו המוצגת/3 טען שהוא נכנס לסניף על מנת לבטל את העסקה. הוא קרא למנהל עם זאת טען כי הוא לא כינה אותו מפגר.

כפר בכך שהתבטא באופן לא ראוי. הכחיש המיוחס לו. טען כי המנהל הוא זה אשר בא אליו בצורה אגרסיבית והוא התקשר למשטרה, הגם שהודה שצעק.

אישר שהוא הכה בשולחן הואיל ולא רצו להשיב לו את כספו. כפר בכך שהוא הרים ידיים וכפר בכך שהוא איים או התנהל בצורה מאיימת.

ב"כ הנאשם טען כי מנהל הסניף מסר כי הנאשם נפנף בידיים, עם זאת לא עלה בידו לומר מה היה תוכן האיומים.

הפנה לכך שלא נטען שהנאשם איים באופן מילולי.

טען כי נהג המונית מסר שלנאשם לא היתה כל כוונה לפגוע.

ב"כ הנאשם טען כי עת מיוחסת לנאשם עבירת איומים על דרך של התנהגות, הנטל המוטל על המאשימה על מנת להוכיח את העבירה, גבוה יותר.

עוד טען כי לא ניתן לייחס לנאשם כוונה בהיותו שיכור ומשכך יסודות העבירה לא מתקיימים.

ב"כ הנאשם טען בנוסף כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים, עבירה שהיא עבירת מטרה, וטען כי הנאשם שתה בקבוק ויסקי ומשכך יסודות העבירה לא התמלאו.

לאחר שבחנתי ושקלתי את הראיות שהובאו מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר עבירת איומים כמיוחס לו בעבודות כתב האישום, ואפרט.

התנהלותו הפלילית של הנאשם עלתה הן מעדות מנהל הסניף והן מעדות האחראי על המשמרת אשר לדבריו היה עליו לעמוד חוצץ בין הנאשם למנהל הסניף על מנת למנוע את תקיפתו.

הנאשם איים על מנהל הסניף באופן שהתקרב אליו בצורה מאיימת במרחק אפסי, תוך שהוא מנופך בידיו וצועק.

התנהלותו החריגה של הנאשם עלתה גם מעדותו של מר גולדמן, נהג המונית, שמסר כי הנאשם נכנס לחנות עם עצבים וצעקות, תנועות הגוף של הנאשם היו מאיימות, הנאשם נפנף בידים, צעק והיה עצבני.

בחנתי את דברי הנאשם ואיני מקבלת את דבריו.

איני מאמינה לנאשם שהוא לא התנהל בצורה מאיימת, ולא הרים את ידיו, ולא התקרב למתלונן בצורה מאיימת ובאופן שהיה על מר עביד לעמוד חוצץ בין הנאשם לבין המנהל.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם לעניין העדר כוונה בשל היות הנאשם שיכור.

על פי ההלכה הפסוקה כמפורט לעיל, בע"פ 7701/14, לצורך הוכחת סייג השכרות החלקית, על הנאשם מוטל הנטל להוכיח שלושה תנאים מצטברים:

א. היות הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה- תנאי אשר לטעמי הוכח באמצעות כל העדים אשר מסרו עדות המתייחסת לארוע נשוא אישום זה, לרבות השוטרים, לרבות האזרח בתחנת המשטרה, לרבות הנהג ולרבות המתלוננים.

ב. על הנאשם להוכיח שהוא היה חסר יכולת של ממש להבין את מעשה, את הפסול בו או חסר יכולת להימנע מעשיית המעשה- לטעמי הנאשם לא הוכיח תנאי זה.

נהפוך הוא, מדברי הנאשם עלה כי הוא שתה שלוש כוסיות ויסקי. יחד עם זאת הנאשם התנהל באופן שהבין את מעשיו. הנאשם העיד על עצמו שהוא זוכר את מה שארע בחנות של אייס מאחר והוא, ובלשונו, שיכור בתפקוד גבוה (עמ' 119

שורה 22), ומשכך גם היה בידו לתקן את האמרה שנגבתה ממנו מספר שעות לאחר הארוע, בכתב ידו.

בנסיבות אלה משלא היה בידי הנאשם להוכיח את התנאי השני, אין בידו להוכיח גם את התנאי הנוסף השלישי שמתקיים כתוצאה מהקשר הסיבתי בין שני התנאים.

כתוצאה מהאמור לא הוכיח הנאשם את שלושת התנאים המצטברים המגבשים את הסייג של שכרות חלקית.

מצאתי כי מהראיות עלה שהנאשם, חרף העובדה שהיה שיכור, היה ער למעשיו ולא היה שיכור באופן שהיה חסר יכולת להבחין בפסול במעשיו ולהימנע מהם.

ההגנה לא הוכיחה כי לחומר המשכר היתה השפעה של ממש על התנהלותו ותודעתו של הנאשם, נהפוך הוא, כאמור הנאשם העיד על עצמו שהוא שיכור בתפקדו גבוה.

בנסיבות אלה אני קובעת כי התמלאו יסודות העבירה והנאשם בהתנהלותו עבר עבירת איום כמיוחס לו בעובדות האישום השלישי.

בעבירה של הסגת גבול:

ב"כ המאשימה טענה שהנאשם נכנס לסניף תחת השפעת אלכוהול, צעק, דפק על השולחן, התקרב למתלונן קרבה של ממש והתלהם.

ב"כ הנאשם טען שלא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה זו הואיל והנאשם לא נחקר בעבירה של הסגת גבול.

כמו כן טען שהמדינה לא הוכיחה שהנאשם הגיע למקום על מנת לבצע עבירה, נהפוך הוא, הוא הגיע למקום הואיל וסרבו לתת לנהג המוניית את המאווררים משכך הנאשם נאלץ להגיע למקום, ובמקום הויכוח הסלים. טען כי לא ניתן לומר שנעברה עבירה של הסגת גבול בנסיבות אלה.

הנאשם באמרתו במשטרה המוצג ת/3, טען כי היה עליו לנסוע לחנות על מנת לבטל את העסקה הואיל ולא רצו לתת את המאווררים לנהג, והמנהל בא אליו בצורה אגרסיבית, והוא זה אשר התקשר למשטרה.

בחנתי את הראיות ואת טיעוני הצדדים.

באשר לטענה לפיה הנאשם לא נחקר במשטרה בגין עבירה של הסגת גבול, לא מצאתי כי בגין האמור יש להורות על זיכוי מהעבירה (ראו רע"פ 1030/05 ברקו נ' מדינת ישראל (3.2.05)).

אני סבורה כי גם אם לא נחקר הנאשם אודות עבירה שעניינה הסגת גבול, וגם אם היה נכון לחוקרו בגין החשד לביצוע עבירה של הסגת גבול, הנאשם היה ער לעובדות כתב האישום ולעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וניתנה לו ההזדמנות להתגונן.

משכך, בנסיבות המקרה הנדון, אינני סבורה כי נגרם לנאשם נזק קונקרטי בגין העובדה שלא נחקר במשטרה בגין חשד לביצוע עבירה של הסגת גבול, ולא קופחה הגנתו.

הנאשם, על פי הראיות, הגיע למקום על מנת לעשות בלגן, כך עלה מעדותו של מר נתנאל אלבוחר. הנאשם בטלפון אמר למנהל שהוא יגיע לסניף לעשות בלגן, וכך היה.

עוד עלה מעדותו של מר אלבוחר שהנאשם לא הסכים לצאת מהסניף כאשר נתבקש.

בנסיבות אלה מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר עבירה של הסגת גבול כדי לעבור עבירה, באופן שהגיע לחנות על מנת להקניט, להעליב ולהפחיד את מנהל הסניף ואחראי המשמרת, ומעבר לאמור, לאחר שהתנהל בסניף באופן לא ראוי, נשאר בסניף גם לאחר שנתבקש לצאת.

יתר על כן, גם אם הייתי מקבלת את טענת הנאשם לפיה הוא נכנס למקום על מנת לבטל את העסקה, קרי, כניסה כדין, אזי, עצם הישארותו של הנאשם בנכס, לאחר שנתבקש לצאת מהמקום, לאור התנהלותו הבוטה והמאיימת, מהווה עבירה של הסגת גבול פלילית.

מצאתי כי את הכוונה במקרה הנדון ניתן להסיק מהנסיבות ומהאמירות שנאמרו על ידי הנאשם למר אלבוחר, עד אשר אני מעדיפה את עדותו ואת עדות מר עביד אשר עובד עם מר אלבוחר, על פני עדות הנאשם.

ככל שלטענת ההגנה לא ניתן לייחס לנאשם כוונה בהיותו שיכור, כפי שציינתי לעיל, הנאשם העיד על עצמו שהוא שיכור בתפקוד גבוה.

מצאתי להדגיש כי לטעמי הגם שלא מיוחסת לנאשם עבירה פלילית באשר לאופן התנהלותו כלפי מר עביד, לא ניתן שלא להוקיע ולציין את הסלידה מהאמירות שהשמיע הנאשם כלפי מר עביד, כפי שעלו מדבריו של מר עביד במהלך עדותו.

בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו:

המאשימה טענה שמעדות השוטרים חג'ל וברג עלה שהנאשם הפגין זלזול וקרא לשוטר שוטר אידיוט ובתחנה התנהג בצורה מתלהמת, זרק עצמו על השער ועל הקיר, ועשה פרובוקציה על אף שלא נגעו בו.

ב"כ המאשימה הפנתה לעדותו של האזרח שנכח בתחנה.

הנאשם טען שהשוטרים דחפו אותו, דחיפה קלה, ולכן הוא מעד.

כפר בכך שטען שקרא לשוטר שוטר אידיוט הגם שהודה שהשמיע את המילה אידיוט. טען שהתכוון עת השמיע הכינוי גם אליו וגם לשוטר, וביחס לעובדה שהשוטר אמר לו שהוא לא יקבל את המאווררים.

לציין כי הנאשם אינו מואשם בעבירה של העלבת עובד ציבור.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם היה שיכור וטען כי עובדה זו עלתה מעדות האזרח ועדות השוטרים.

טען כי הנאשם חש שמישהו דוחף אותו מאחור ומעד קדימה, והתנהגותו נבעה משכרותו.

טען כי אין עסקינן בעבירה של הפרעה לשוטר.

בחנתי הראיות.

מעדות השוטרים עלה כי הנאשם לא רצה להיכנס לתחנת המשטרה והתנהל באופן פרובוקטיבי. הנאשם השליך עצמו פעמיים קדימה.

בהתנהלותו כמתואר בעדות השוטרים הנאשם הפריע לשוטר במילוי תפקידו.

אני מעדיפה את גרסת השוטר והעד הניטרלי על פני עדות הנאשם.

לאור האמור אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם שעניינה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

באשר לטענת ההגנה לפיה הנאשם היה שיכור, אין בידי לקבל הטענה. כמפורט לעיל, מצאתי כי הנאשם לא הוכיח את התנאי של העדר יכולת להבין את הפסול במעשה ולהימנע ממנו.

באישום הרביעי:

מיוחסת לנאשם עבירה של איומים והעלבת עובד ציבור.

האיומים מיוחסים לנאשם כלפי הגב' פולינה יוליש ובאופן שהנאשם אמר לה שיבוא לסניף ויעשה לה בלגן.

העבירה הנוספת המיוחסת לנאשם הינה עבירה של העלבת עובד ציבור.

עבירה של העלבה על עובד ציבור:

כפי שקבעתי לעיל, המאשימה לא הוכיחה שעובדת קופת החולים הינה עובדת ציבור.

הגב' פולינה שמשה במועד הארוע כאחות וכמנהלת מרפאת אחיות במכבי שירותי בריאות, ולא הוכח שהינה עובדת ציבור לאור קביעותי באשר לאישום השני.

משכך אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור באישום הרביעי.

עבירת האיומים:

המאשימה מייחסת לנאשם עבירת איומים באופן שהנאשם אמר לגב' פולינה אבוא אלייך עכשיו אצעק ואעשה לך בלגן.

המאשימה הפנתה לעדותה של הגב' פולינה.

הנאשם בזמן אמת, באמרתו, כפר בכך שהוא איים על הגב' פולינה. נהפוך הוא, טען באמרתו, המוצג ת/6, כי הוא זוכר שהתקשרו אליו לשאול לשלומו והוא אמר שהוא חולה אחרי השבר שהיה לו ברגל.

באשר לפולינה, מסר כי הוא מכיר אותה מאחר והיא הזריקה לו בעבר. הכחיש שהוא צעק עליה ו/או אמר שהוא יעשה לה בלגן (גליון 2 שורות 29-31).

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה כבושה לפיה הוא לא הובן כראוי. טען כי הוא אמר לגב' פולינה אם היא רוצה שהוא יבוא עם כל הבלגן ברגל שלו אליה, ובלשונו בבית המשפט: "אמרתי מה אני אמור לעשות עכשיו אני אמור לבוא עם כל הבלגן", והכחיש שאמר שהוא יבוא לעשות בלגן.

בתיבה "בלגן" התייחס הנאשם למצב הרפואי של רגלו.

שקלתי האמור, אינני מקבלת את גרסת הנאשם.

אני מעדיפה את גרסתה של הגב' פולינה לפיה הנאשם צעק עליה ואמר לה שיבוא לעשות לה בלגן והגב' פולינה אמרה לו שאם ימשיך לאיים עליה היא תתלונן עליו, ובעקבות האמור הנאשם אמר לה איזה זונה וניתק את הטלפון.

העדה הבהירה שהנאשם התנהל כאמור, צעק שהוא רוצה לדבר עם המנהלת ושהיא משקרת מאחר ולא הגיעה לביתו האחות. ציינה כי האחות שהיתה מיועדת לסייע לנאשם לא הצליחה ליצור קשר עם אשתו ולתאם ההגעה לצורך החלפת תחבושותיו.

לאור עדותה של הגב' פולינה, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עבירת האיומים המיוחסת לנאשם באישום זה.

הגם שמדובר בגרסה מול גרסה, עסקינן בגרסת עקבית מול גרסה כבושה.

אני מעדיפה את גרסת המתלוננת וקובעת כי הנאשם בהתנהלותו איים על המתלוננת מתוך כוונה להפחידה, את כוונתו ניתן ללמוד מהנסיבות ומאמירות, הנאשם אמר שהוא יבוא לעשות בלגן והאמירה מהווה איום על פי מבחן אובייקטיבי.

לאור האמור אני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים על פי עובדות אישום זה.

סוף דבר:

אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירה של היזק לרכוש במזיד המיוחסת לו באישום הראשון.

כמו כן אני מורה על זיכוי מחמת הספק מעבירות של איומים והסגת גבול פלילית המיוחסות לו באישום הראשון.

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור המיוחסת לו באישום השני.

כמו כן אני מורה על זיכוי מחמת הספק בעבירה של הסגת גבול פלילית המיוחסת לו באישום השני. אני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים על פי עובדות האישום השני.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום השלישי, עבירות של הסגת גבול פלילית, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ואיומים.

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור המיוחסת לו באישום הרביעי ומרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים המיוחסת לו באישום הרביעי.

ניתן במעמד הצדדים ביום ט"ו בטבת תשע"ח, 02.01.18.

המסמך נחתם ביום ט"ז בטבת תשע"ח, 03.01.18 בהעדר הצדדים.

**ליאורה פרנקל (שיפמן) , שופטת,
סגנית נשיאה**